

Al-Habib

Al -Habib - কি জানেনে?

ই এখন সৰু প্ৰচাৰ পুস্তিকা যাৰ অৰ্থ “মহান বন্ধু”। এই পুস্তিকাখনিয়ে আপোনাৰ সংগী বা বন্ধু হোৱাৰ কামনা কৰে। “মহান বন্ধু” বা “প্ৰকৃত বন্ধু” কোন এই বিষয়ে পুস্তিকাখনিত প্ৰতি তিনি মাহত বিভিন্ন লিখনি প্ৰকাশ পায়। ই সঁচাকৈয়ে আপোনাৰ প্ৰকৃত বন্ধু নহবনে? নিশ্চয় হব। কেনেকৈ ?

ক) আপুনি *Dar-Ul-Masih*'ৰ **Friendship Club** লৈ ৫০/ টকা মূল্যৰ যিকোনো নতুন ডাক টিকট পঠাই দিয়ক।

খ) ইয়াত প্ৰকাশ হবৰ বাবে আপোনাৰ সম্পূৰ্ণ নাম, ঠিকনা, বয়স, শিক্ষা আদি উল্লেখ কৰিব। আপোনাৰ প্ৰকৃত বন্ধু কোন – এই বিষয়ে আপোনাৰ উত্তৰ বা ধাৰণা – কবিতা আকাৰত লিখি পঠাওক। বিবেচিত হ'লে আমি নিশ্চয় প্ৰকাশ কৰিম।

গ) ইয়াত প্ৰকাশ হোৱা বিষয় বস্তুৰ ওপৰত মতামত দিব পাৰে। নাম, ঠিকনা থকা বিভিন্ন বন্ধু / বান্ধৱীৰ সৈতে চিঠিৰে সম্পৰ্ক স্থাপন কৰিব পাৰে।

ঘ) এই পুস্তিকাখনিৰ পৰাই আপোনাৰ জীৱনৰ প্ৰকৃত বন্ধু ৰূপে হজৰত ঈছা মছীহক আৱিষ্কাৰ কৰিব পাৰে। সেয়েহে **Al-Habib** সঁচাকৈয়ে আপোনাৰ প্ৰকৃত বন্ধু। ইয়াক পাবলৈ আজিয়েই আমাৰ লগত যোগাযোগ কৰক।

**Friendship Club,
Post Box No. 234
Guwahati - 781001**

আল-কোৰান আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মূল পাঠ্যৰ ইতিহাস

জন গীলখাইষ্ট

দ্বাৰ-উল-মছীহ

ডাক বাকচ নং : ২৩৪

গুৱাহাটী - ৭৮১০০১

আল-কোৰাণ আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মূল পাঠ্যৰ ইতিহাস

Assamese Translation of "THE TEXTUAL HISTORY OF THE QURAN AND THE BIBLE". A short Handbook to refute the accusation that the Holy Bible is corrupted and distorted. This is a polemic literature in response to an aggressive booklet called "Is the Bible God's Word"? by Ahmad Deedat of Durban, South Africa. John Gilchrist, the writer of this book has thorough Biblical response to all the accusations raised by Ahmad Deedat. It is translated into Assamese by Mr. Mridul Das and Mrs. Provamoni Das, edited by Khursheed Alam and Published by *Dar-UI-Masih*, Guwahati-1, Assam. Price Rs.20/ Only.

Manuscript Published By: Light of Life,
Villach/ Austria.

প্রথম অসমীয়া প্ৰকাশ : জুন/২০০৫

অনুবাদক : শ্ৰীযুত মৃদুল দাস।

অসমীয়া সংস্কৰণ : দ্বাৰ-উল-মছীহ

ডাক বাকচ নং : ২৩৪

গুৱাহাটী - ৭৮১০০১

© প্ৰকাশকৰ দ্বাৰা সৰ্বস্বত্ব সংৰক্ষিত।

মূল্য : ২০.০০ টকা মাত্ৰ।

1000 copies.

Printed at: **ComPress**, Ambari, Guwahati-1.

কেইজ

আল-কোৰাণ আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মূল পাঠ্যৰ ইতিহাস

প্ৰিয় পাঠক,

আপুনি যদি এই পৃথিখন মনোযোগেৰে পঢ়িছে, তলত দিয়া প্ৰশ্নবোৰৰ উত্তৰ নিশ্চয় দিব পাৰিব, এইবোৰ আমাৰ ডাকযোগীয়া কিতাবুল মোকাদ্দছ স্কলৰ অংশ:

১। পবিত্ৰ কিতাবুল মোকাদ্দছত খোদাৰ কালাম কেনেকৈ লিপিবদ্ধ কৰা হৈছিল ?

২। কিতাবুল মোকাদ্দছ অপৰিবৰ্তনীয়তাক প্ৰমাণ কৰা কোৰাণ শ্বৰীফৰ দহটি পদ লিখক। সেই দহটিৰ সম্পৰ্ক দিব।

৩। কিতাবুল মোকাদ্দছ তৰ্জমা আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছ পাণ্ডুলিপিৰ (বা সংস্কৰণৰ) মাজৰ পাৰ্থক্য কি ?

৪। উচ্চমানে কোৰাণৰ সকলো পাণ্ডুলিপি পুৰি পেলাবলৈ কিয় আদেশ দিছিল আৰু কেৱল নিজৰ প্ৰতিলিপিখনহে কিয় ৰাখিছিল ?

৫। যিচয়া ৭:১৪ত পোৱা তন্মসৰি, "যোন মিলনৰ অভিজ্ঞতাহীন নাৰী" কথাষাৰ বা "আল্মা" শব্দটো আপুনি কি দৰে ৰুজি পায় ?

৬। ঈছাৰ স্বৰ্গাৰোহণৰ বিষয়ে কোৱা কেইটিমান নতুন নিয়মৰ পদ লিখক।

৭। ধৰ্মপ্ৰচাৰক মথিয়ে মাৰ্কৰ ইঞ্জিলক resource প্ৰস্তুত হিচাবে কিয় ব্যৱহাৰ কৰিছিল ?

৮। ২চমূৱেল ২৪:১ক ১ বংশাৱলি ২১:১ৰ লগত আপুনি কেনেকৈ মিলাব ?

আল-কোৰাণ আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মূল পাঠ্যৰ ইতিহাস

প্ৰকৃত ইচ্ছাৰে প্ৰকাশ্যভাৱে তাক পঢ়ে, যিজনে দীদাতে পৰামৰ্শ দিয়াৰ দৰে ৰঙীন পেঞ্চিলেৰে পাঠ্যত দাগ দি এই শাস্ত্ৰক কোনো ধৰণে বিকৃত নকৰে (কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে? , ৪১ পৃ:) আৰু যিজনে কোৰানক মছীহিসকলে যি ধৰণে শ্ৰদ্ধা কৰাটো বিচাৰে, ঠিক সেই একে শ্ৰদ্ধা কিতাবুল মোকাদ্দছৰ প্ৰতি দেখুৱায়। কিন্তু দীদাতৰ পক্ষপাতমূলক মত পোষণ কৰাসকলে কিতাবুল মোকাদ্দছৰ প্ৰতি তেওঁলোকৰ ধাৰনা সলনি নকৰালৈকে, কিতাবুল মোকাদ্দছ মেলি চোৱাৰ কষ্ট কৰিবৰ প্ৰয়োজন নাই। তেওঁলোক সেইসকলৰ নিচিনা, যিসকলৰ বিষয়ে কোৰানে কৈছে তেওঁলোক কিতাপ কঢ়িয়াই নিয়া গাধৰ দৰে (চৰা ৬২.৫)। যিদৰে গাধই তাৰ পিঠিত কঢ়িওৱা বোজাৰ মূল্যৰ কথা নাজানে, সেইদৰে সেই মানুহবোৰ তেওঁলোকৰ অপৰিস্কৃত হাতত তুলি লোৱা আত্মিক ধনৰ বিষয়ে অজ্ঞান।

সৰ্বশক্তিমান খোদাই, তেওঁৰ মহান দয়া আৰু প্ৰেমত যেন আশীৰ্বাদ কৰে যাতে তেওঁৰ পবিত্ৰ সত্যৰ জ্ঞান আমি লাভ কৰিব পাৰোঁ - আৰু যাতে সেই সত্য য'তে পোৱা যায় তাতে বিচাৰিবলৈ আমি ইচ্ছাকৃত হওঁ। কিতাবুল মোকাদ্দছ প্ৰাপ্ত হোৱাৰ অসীম উপকাৰ লাভ কৰা সকলো মূছলমানে যেন তাৰ শিক্ষা আৰু উপদেশ জনাৰ আৰু ৰাজ্যৰ এক অকৃত্ৰিম বাঞ্ছাৰে তাক প্ৰকাশ্যভাৱে অধ্যয়ন কৰাৰ যোগেদি তাৰ মহৎ সত্য আৰু দীপ্তিমান সৌন্দৰ্য্য আবিষ্কাৰ কৰিবলৈ সক্ষম হয়-এই মনোজাত সহ সামৰিসছা।

খোদা হাফিজ।

প্ৰকাশকৰ একাষাৰ

জন গীলখাইষ্ট লিখিত “আল-কোৰাণ আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মূল পাঠ্যৰ ইতিহাস” মই ইংৰাজীত পঢ়ি বৰ উপকৃত হ'লো। ইছলামৰ মতবাদ প্ৰচাৰ কৰি ফুৰা গোড়া প্ৰচাৰক ‘আহমদ দীদাত’ৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত “কিতাবুল মোকাদ্দছ আল্লাহৰ কালাম হয় নে?”ৰ উত্তৰহে। ‘আহমদ দীদাত’ৰ কিতাববোৰ পঢ়িলে এনে ধাৰণা হয় যেন তেওঁ ক্বাদীয়ানি ধৰ্মমতৰ সমৰ্থকহে। ভাৰতীয় বংশদ্ভেদ দক্ষিণ আফ্ৰিকাৰ বৰ্তমান বাসিন্দা-এই প্ৰচাৰক জন ভাৰতৰ ৰাজস্থানৰ এটি অতি দুখীয়া মুছলমান পৰিয়ালত জন্মে। পিতৃৰ লগত তেওঁ নিজেও দক্ষিণ আফ্ৰিকাত গৈ সম্পূৰ্ণ আৰ্থিক কাৰনত মছীহি ধৰ্মত দীক্ষিত হৈ শিক্ষা-দীক্ষাত বহুত আগবাঢ়ে। তেওঁ এটা সময়ত মছীহি ধৰ্মৰ প্ৰচাৰকৰূপেও জনাজাত হয়। যেতিয়া তেওঁলোক আৰ্থিক দিশত সচ্ছল হয়, তেতিয়া স-পৰিয়ালে পুনৰ ইছলাম ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰে। এইবাৰ তেওঁ মুছলমান হৈ ঈছা মছীহৰ শুভবাৰ্তা প্ৰতিহত কৰিবলৈ মনে সজা মতবাদ প্ৰচাৰ আৰম্ভ কৰে। কিন্তু তেওঁৰ প্ৰচেষ্টা সফল হোৱাতো দুৰৰ কথা—তেওঁৰ কাৰ্যই ঈছা মছীহৰ শুভবাৰ্তাৰ প্ৰতি মানুহক অধিক আকৰ্ষিতহে কৰিছে। তেওঁৰ কিতাববোৰে মুছলমান আৰু মছীহি ধৰ্মমতৰ পঢ়ুৱৈ সকলক বিমোৰত পেলোৱাৰ কথা উপলব্ধি কৰিয়েই “আল-কোৰাণ আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মূল পাঠ্যৰ ইতিহাস”খন অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰা হ'ল।

এই কিতাপখন ইংৰাজীৰ পৰা অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰি দিয়াৰ বাবে শ্ৰীযুত মুদুল দাসলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনাইছো। অসমীয়া সংস্কৰণত অজানিতে ৰৈ যোৱা ভুলৰ বাবে ৰাইজে ক্ষমা কৰে যেন। কিতাপখন পঢ়ি আপোনাৰ মনত উদয় হোৱা যিকোনো প্ৰশ্ন বা মছীহি ঈমানৰ বিষয়ে অধিক জানিব খুজিলে আমালৈ লিখিব। কিতাপখন পঢ়ি আপোনালোকে উপকৃত হ'ব পাৰিলে আমাৰ পৰিশ্ৰম সাৰ্থক হোৱা বুলি ভাবিম। মহান খোদাৰ মহত্ত্ব আৰু শান্তি, ঈছা মছীহৰ উপস্থিতি সকলো সময়তে আপোনালোকৰ লগত থাকক। আমেন। খোদা হাফিজ।

প্ৰকাশক

সম্পাদক, দাব-উল-মছীহ,
গুৱাহাটী, ২৭/০৬/২০০৫

সূচীপত্ৰ

১। আৰম্ভণি—	৫
২। প্ৰমাণৰ তিনিটা বিভাগ	৭
৩। একাধিক বাইবেলৰ সংস্কৰণ	১১
৪। এপক্ৰিফা	১৬
৫। গুৰুতৰ ত্ৰুটীবোৰ	১৭
৬। পঞ্চাছ হেজাৰ ভুল ?	২৮
৭। কিতাবল মোকাদ্দছ ত “আল্লাহ” ?	৩৬
৮। কিতাবল মোকাদ্দছত সমান্তৰাল শাস্ত্ৰাংশ	৩৯
৯। কিতাবল মোকাদ্দছত আৰোপিত পৰস্পৰ বিৰোধী উক্তিবোৰ	৪৮
১০। কিতাবল মোকাদ্দছ অশ্লীল যৌন সাহিত্য ?	৫১
১১। ঈছা মছীহৰ বংশাৱলি	৫৭
১২। সামৰণি	৬২
১৩। কুইজ	৬৭

আল-কোৰাণ আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মূল পাঠ্যৰ ইতিহাস

কেৱল ওপৰত দিয়া উদ্ধৃতিটোৰ অন্তৰ্ভবত হয়ভৰ দিব পাৰোঁ আৰু আমাৰ মছলমান পাঠকসকলক কব লাগিব যে এই প্ৰকাশনত আমি অপ্ৰমাণ কৰা প্ৰথিখনৰ দৰে অন্যান্য প্ৰথিবোৰৰ পৰা তেওঁলোকে মছীহি ধৰ্ম্মৰ বিষয়ে সম্পূৰ্ণ বিকৃত দৃষ্টিকোণৰ বাহিৰে আৰু বেলেগ একো লাভ নকৰে।

অধিকতৰ জ্ঞানী মছলমানে কৈছে, মছলমানৰ বাবে মছীহি ধৰ্ম্মৰ প্ৰকৃত জ্ঞান লাভ কৰাৰ সৰ্বোত্তম উপায় হৈছে সেই ধৰ্ম্মত প্ৰকৃততে বিশ্বাস কৰা মছীহি সকলে লিখা গ্ৰন্থৰ যোগেদি। তলত দিয়া উদ্ধৃতিটো সকলো অকপট মছলমানৰ বিবেচনাৰ যোগ্য:

নিজৰ বিশ্বাসত প্ৰতিষ্ঠিতসকলে কিতাবল মোকাদ্দছ পঢ়িব নোৱাৰাৰ কোনো কাৰণ নাই। যিসকলে ইচ'লাম ধৰ্ম্মত তেওঁলোকৰ দৃঢ় বিশ্বাস প্ৰতিপন্ন কৰে তেওঁলোকৰ সৈতে এই দৃষ্টিকোণ গ্ৰহণ কৰিব পাৰি। কোৰান হাতত থকাৰ বাবেই কিতাবল মোকাদ্দছৰ দৰে সমস্ত মানব জাতিৰ বাবে এনে অতুলনীয় ঐতিহাসিক, নীতি সম্বন্ধীয় আৰু শিক্ষাৰ গুৰুত্ব থকা শাস্ত্ৰৰ লগত মছলমানে সম্পৰ্ক স্থাপন কৰাত বাধাৰ সৃষ্টি হোৱাটো অনশ্চিত। অজ্ঞতাৰ বাবে অনেক মছলমানে প্ৰথমে কিতাবল মোকাদ্দছ অগ্ৰাহ্য কৰিলেও, পাছত ইয়াৰ প্ৰকৃত সাৰমৰ্ম্ম বৰ্জি তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ অমূল্য সম্পত্তি ৰুলি মানি লৈছে।

(হেৰিছ', মছলমানক কেনেকৈ মছীহি লৈ আনিব পাৰি, ১৭ পৃ:)।

আমি যি কোনো মছলমানকে বিনামূলীয়া কিতাবল মোকাদ্দছ হৰ্ষিত মনে বিতৰন কৰিম যিজনে কিতাবল মোকাদ্দছ সঁচাকৈ কি শিকায় তাক জানিবৰ

জগতত আন মছলমান লেখকো আছে যিসকলে আমাৰ পবিত্ৰ শাস্ত্ৰৰ প্ৰতি এক বেলেগ মনোভাব লয়। মছলমান ধৰ্মৰ ওপৰত অনেক গ্ৰন্থ প্ৰকাশ কৰা সপৰিচিত অন্তৰ্গত “ইচলামিক প্ৰতিষ্ঠানে” কিতাবুল মোকাদ্দছৰ প্ৰতি অধিকতৰ পৈণত আৰু শিষ্ট আচৰণ গ্ৰহণ কৰে। এই অন্তৰ্গত সকলো মছলমানকে তেনে কৰিবলৈ উৎসাহ দিয়ে আৰু তেওঁলোকৰ এখন প্ৰকাশনত মছীহি ধৰ্মৰ বিষয়ে এইদৰে কৈছে:

এজন মছলমানে মছীহি ধৰ্মৰ অধ্যয়ন কৰাৰ প্ৰয়োজনত গুৰুত্ব দিয়াৰ দৰকাৰ নাই ... যি ক্ষেত্ৰত অনেক মছীহি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মছলমান ধৰ্ম অধ্যয়ন কৰি আছে, অতি কম সংখ্যক মছলমানেহে মছীহি ধৰ্মৰ অধ্যয়নক গভীৰ কাৰ্য স্বৰূপে লয় ... বৰ্তমান মছলমানসকলে নিজকে যি পৰিস্থিতিত পায়, সেয়ে বিচাৰে যেন তেওঁলোকে মছীহি ধৰ্ম অধ্যয়ন কৰিব ... দৰাচলতে মছীহি ধৰ্ম অধ্যয়ন কৰাৰ সৰ্বোত্তম উপায় হৈছে, কিছমান মছলমান লেখকে আগতে দঃখজনকভাৱে কৰাৰ দৰে সস্তীয়া বাদান্বেবাদত লিণ্ড হোৱাৰ পৰিবৰ্তে, সেই ধৰ্মৰ নিজৰ প্ৰামাণ্য নথি পত্ৰ অধ্যয়ন কৰা আৰু ইয়াৰ অন্তঃগামীসকলৰ ভাবধাৰা বিশ্লেষণ কৰা।

(আহ'মদ ভন' দেন'ফাৰ, খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ ওপৰত সাধাৰণ আৰু পৰিচয়মূলক প্ৰতিবোৰ, ৪ পৃ:)

এইবোৰ কেনে জ্ঞানৰ সবল বাক্য! দঃৰ্ভাগ্যৰ কথা, আমি দেখিছোঁ যে অকল অতীতৰ মছলমান লেখকসকলেই কিতাবুল মোকাদ্দছৰ অহিতে সস্তীয়া বক্তৃতাত প্ৰবৃত্ত হোৱা নাই। দীদাত আৰু জন্মালৰ দৰে মান্বেহবোৰৰ যোগেদি সেয়া এতিয়াও চলি আছে। আমি

আবন্তগি

আল-কোৰাণ আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মূল পাঠ্যৰ ইতিহাস

এজন প্ৰকৃত মছলমানে আন এজন মান্বেহৰ ধৰ্মক নিন্দা কৰাটো শোভনীয় ৰুলি বেচিভাগ মছলমানেই বিশ্বাস নকৰে। অৱশ্যে এই নিয়মৰ ব্যতিক্ৰম নথকা নহয়, তেনে এজন ব্যক্তি হৈছে আহ'মদ দীদাত যিজনে পৰণিকালৰ ধৰ্মযুদ্ধৰ স্মৃতি মনলৈ আনি দিব পৰা উদ্যোগেৰে মছীহিসকলক আৰু তেওঁলোকৰ ধৰ্মক নিয়মিতৰূপে আদ্ৰ্শন কৰে। মছীহি ধৰ্মক গৰিহণা দিয়া তেওঁৰ কিছুদিনৰ আগৰ প্ৰচেষ্টা হৈছে 'কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?' শীৰ্ষক লিখা সৰু পুথিখন? দাৰবানত থকা তেওঁৰ মছলমান ধৰ্ম বিস্তাৰ কেন্দ্ৰৰ পৰা সেইখন ১৯৮০ চনত প্ৰথম প্ৰকাশিত হৈছিল।

এই প্ৰকাশনখনত দীদাতে প্ৰমাণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে যে 'কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হব নোৱাৰে। অনভিজ্ঞ আৰু অশিক্ষিতসকলৰ বাবে তেওঁৰ প্ৰৱন্ধ প্ৰত্যয়জনক নহলেও মনত লগা হব পাৰে, কিন্তু কোৰাণ আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মূল পাঠ আৰু মূল পাঠ্য সম্বন্ধীয় ইতিহাসৰ প্ৰকৃত জ্ঞান থকা সকলে তৎক্ষণাত তেওঁৰ তঃছ প্ৰচেষ্টাক ভেদ কৰিব পাৰিব।

দীদাতে তেওঁৰ বিচাৰ্য বিষয়ৰ স্বাভাৱিক দঃবৰ্ণলতাৰ বিষয়ে ভালদৰে জ্ঞাত যেন লাগে আৰু সেইবাবে তাক ঢাকিবৰ বাবে, সাহসী আৰু ফেৰমৰা উক্তিৰ আশ্ৰয় লৈছে এই ধাৰণা দিবলৈ যে পাঠকৰ আগত এক প্ৰত্যয়জনক আৰু উত্তৰ দিব নোৱাৰা বাদান্বেবাদ দিয়া হৈছে। এবাৰ দীদাত জড়িত থকা আলোচনা চক্ৰ এখনৰ ৰিপোৰ্টত এ-

এচ. কে. জঃমালে কৈছিল: “কোনোজনৰ বিষয় দঃবৰ্বল আৰু অৰক্ষণীয় হলেও, তেওঁৰ বক্তৃত্যৰ বিক্ৰমে তেওঁক পাব কৰি নিব পৰাটো আৰু তেওঁৰ পক্ষে জনতাক আকৰ্ষণ কৰিব পৰাটো সম্ভৱ”।

আমি জানোঁ জঃমালে নিজে তেওঁৰ গ্ৰন্থ “কিতাবুল মোকাদ্দছ: খোদাৰ কালাম নে মানঃহৰ কালাম?”ত এই প্ৰণালীকে ব্যৱহাৰ কৰিছে (দীদাতৰ পঃথিৰ ৪৪ আৰু ৫১ পৃষ্ঠাত এই কথা উল্লেখ আছে), আৰু নিশ্চিতৰূপে দেখা যায় যে দীদাতে নিজে কিতাবুল মোকাদ্দছৰ বিৰুদ্ধে তেওঁৰ পঃথিত এই একে কৌশলেৰে আশ্ৰয় লৈছে। আমাৰ পবিত্ৰ শাস্ত্ৰৰ বিৰুদ্ধে তেওঁলোকৰ অনঃমেয় গোচৰৰ “অৰক্ষণীয়” প্ৰকৃতিৰ বিষয়ে তেওঁলোক দঃয়ো স্পষ্টই তীক্ষ্ণভাৱে আৰু দঃখ লগাভাৱে অবিদিত।

তেওঁৰ পঃথিৰ ১৪ পৃষ্ঠাত দীদাতে দঃসাহসীৰূপে প্ৰস্তাব কৰিছে যে কোনো মঃছলমানে যদি কেতিয়াবা কোনো মিশ্যনেৰীক বা যিহোৱাৰ সাক্ষীৰ হাতত তেওঁৰ প্ৰকাশনক তঃলি দিয়ে আৰু লিখিত উত্তৰৰ বাবে অনঃৰোধ জনায়, উত্তৰ পোৱাটো বাদেই, তেওঁ আৰু তেওঁলোকক কেতিয়াও দেখা নাপাব।

এই মানঃহজনে আমাৰ ঈমানক বহু বছৰ ধৰি বদনাম কৰিবলৈ কৰা চেষ্টাত আমি মছীহিসকলে কিষ্টিং আমনি পাইছোঁ, কিন্তু তেওঁৰ পঃথিয়ে যি কোনো মিশ্যনেৰীক চিৰদিনৰ বাবে ঘৰলৈ খেদি পঠাব - তেওঁৰ এই প্ৰিয় ভ্ৰাতৃক আঁতৰাবলৈ, আমি তেওঁ বিচৰা উত্তৰ তৈয়াৰ কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত ললোঁ। তেওঁ আগতে ওলিওৱা আন প্ৰকাশনবোৰৰ উত্তৰ আমি দিছোঁ আৰু মনোযোগেৰে লক্ষ্য কৰিছোঁ যে যি ক্ষেত্ৰত আমি সদায় তেওঁৰ আক্ৰমণবোৰ খণ্ডন কৰিব পাৰিছোঁ, উত্তৰত তেওঁ সততে আমাক একো কবলৈ অক্ষম হোৱাটো প্ৰমাণিত হৈছে। ই এটা কথা প্ৰমাণ কৰা যেন লাগে।

যিবোৰ বাক্যই তেওঁৰ পথত অহা “যি কোনো মিচনেৰী বা কিতাবুল মোকাদ্দছৰ পণ্ডিতক ভুল প্ৰতিপন্ন আৰু বিভ্ৰান্ত কৰিব” বঃলি দীদাতে তেওঁক অবাবত প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিল (কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?, ৪১ পৃ:।)। যি নহওক, এই পাঠ্যবোৰৰ বাহিৰে ডেকাজনে কিতাবুল মোকাদ্দছ খন পঢ়িবলৈ বা সেয়ে প্ৰকৃততে কি শিকায় তাক জানিবলৈ কোনো চেষ্টা কৰা নাছিল।

আমি আশা কৰিছিলোঁ যে এতিয়ালৈকে ধৰ্ম্মযুদ্ধৰ মনোভাবক কবৰ দিয়া হৈছে, কিন্তু দেখা যায় যে কিছুমান মঃছলমান লেখকে সেই ভাব আজিকালিৰ মঃছলমান যঃবকসকলৰ অন্তৰত পঃনজীৱিত কৰিবলৈ দৃঢ় সংকল্পবদ্ধ। যি কোনো সৎ মঃছলমানে নিশ্চয়ে একমত হব যে কিতাবুল মোকাদ্দছৰ প্ৰতি তেনে মনোভাব বিশদভাৱে সন্দেহযুক্ত। এখন পঃস্তক কেৱল ভুল ধৰাৰ উদ্দেশ্যেৰে অধ্যয়ন কৰাৰ দ্বাৰাই কি লাভ হব? এইটো কেনে ধৰণৰ মানসিকতা যিয়ে পঃস্তক এখনৰ আনকি এটা শব্দও পঢ়াৰ আগতে তাৰ সঁচা বঃলি ধৰি লোৱা ভুলবোৰ বিচাৰিবলৈহে মানঃহক উদঃগনি দিয়ে? কিতাবুল মোকাদ্দছৰ বিষয়ে এজন মছীহিলেখকে ঠিকেই কৈছে:

এইদৰে খোদাই মনঃয্যক আশ্চৰ্য্যজনক বাক্য দিছে। কেৱল সমালোচনা কৰাৰ উদ্দেশ্যে ইয়াক পঢ়াসকলে ইয়াৰ গভীৰতা আৰু সৌন্দৰ্য্য বেচিভাগ হেৰুৱাব। (ইয়ং, তোমাৰ বাক্য সত্য, ১৩৮ পৃ:।)

কিতাবুল মোকাদ্দছ পাব? ল অনঃৰোধ কৰি কিছুমান মঃছলমানে লিখা চিঠিত কিতাবুল মোকাদ্দছৰ প্ৰতি এক গভীৰ শ্ৰদ্ধা দেখি মই প্ৰায়ে অনঃপ্ৰাণিত হওঁ আৰু লগতে এই কথা আবিষ্কাৰ কৰি উৎসাহ পাওঁ যে

সামৰনি

ওপৰত কৈ অহা সকলো কথাৰ পৰা আমি কেৱল এটাই সিদ্ধান্তলৈ আহিব পাৰোঁ। দীদাতে খোদাৰ কালাম হিচাবে কিতাবুল মোকাদ্দছক অপযশ দিবলৈ অপাৰগ হৈছে। তেওঁৰ আগতে জন্মালৰ দৰে, মছীহি শাস্ত্ৰৰ অযোগ্য সমালোচক স্বৰূপে তেওঁ কেৱল নিজকে প্ৰদৰ্শনহে কৰিছে।

তদুপৰি তেওঁৰ পৃথিখনৰ প্ৰত্যেক পৃষ্ঠাতে বিয়পি থকা নেতিবাচক মনোভাৱ আৰু আচৰণ দেখিবলৈ পোৱাটো দৃশ্যৰ বিষয়। কিতাবুল মোকাদ্দছৰ অন্তৰ্বস্তক পক্ষপাতিত্ব নোহোৱাকৈ গণ্য কৰিবলৈ কতো চেষ্টা কৰা হোৱা নাই। ইয়াৰ বিষয়ে এটিও ভাল শব্দ কোৱা হোৱা নাই আৰু আমি আঁচৰিত হৈছোঁ যে সমস্ত কিতাবুল মোকাদ্দছখন পঢ়ি মাত্ৰ সমালোচনামূলক ৰচনা এখনহে লিখিবলৈ সক্ষম হৈছে। প্ৰথমৰ পৰা শেষ পৃষ্ঠালৈকে পাঠকজন মাত্ৰাধিক কঃসংস্কাৰী মনোভাৱৰ সন্মুখীন হয়, যি মনোভাৱ এজন স্বপ্ৰশংসিত “কিতাবুল মোকাদ্দছৰ পণ্ডিত”ৰ প্ৰকৃততে অযোগ্য।

তেওঁৰ পৃথিৰ ৪১ পৃষ্ঠাত তেওঁ তেওঁৰ পাঠকসকলক আমাৰ সহভাগিতাৰ পৰা এখন বিনামূলীয়া কিতাবুল মোকাদ্দছ লবলৈ আহ্বান জনাইছে। ফলস্বৰূপে কিতাবুল মোকাদ্দছ বিচাৰি আমালৈ লিখা অনেক মঃছলমানৰ ভিতৰত এজনক লগ পাবলৈ মই এদিন থিৰ কৰিছিলোঁ আৰু দেখিছিলোঁ যে এই ডেকাজনে সেই পৃষ্ঠাতে থকা সকলো আৰোপিত বিৰোধী মতৰ আৰু অশ্লীল যৌন সাহিত্যৰ খণ্ডসমূহ ৰঙীন চিয়াহীৰে দাগ দিবলৈ কোৱা দীদাতৰ পৰামৰ্শ পালন কৰিছে। তেওঁ বিচৰা পাঠ্যবোৰ বিচাৰি ওলিয়াবলৈ তেওঁ অলপো সময় নষ্ট কৰা নাছিল,

প্ৰমাণৰ তিনিটা বিভাগ

দীদাতে তেওঁৰ সৰু পৃথিখন ক্লগি আৰু ক্ৰেগ নামৰ দুজন মছীহি লেখকৰ পৰা লোৱা উদ্ধৃতিৰে আৰম্ভ কৰিছে এই ৰূলি যে কিতাবুল মোকাদ্দছত এটা নিশ্চিত মানবীয় উপাদান আছে। তাৰ পাছত তেওঁ সাহসেৰে এই সিদ্ধান্তলৈ আহিছে:

এই দঃয়োজন ধৰ্ম্মৰ অধ্যাপকে মানঃহৰ পক্ষে সম্ভৱপৰ আটাইতকৈ স্পষ্ট ভাষাত আমাক কৈছে যে কিতাবুল মোকাদ্দছখন মানঃহৰ হাতৰ কাৰ্য্য। (দীদাত, “কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?”, ২ পৃ:)।

কিন্তু যি তেওঁ কৰিবলৈ চতঃৰতাৰে বাদ দিছে, সেইটো হৈছে তেওঁৰ পাঠকক জনোৱা, প্ৰথমতে, যে মছীহি জামাতে সদায় মানি আহিছে যে ৰুছল্লাহৰ পোনপতীয়া দৈবজ্ঞানৰ প্ৰভাৱত মানঃহেই খোদাৰ কালাম লিখিছিল (২ পিতৰ ১০-২০-২১), আৰু দ্বিতীয়তে, এই লেখকসকলে “জোলোঙাৰ পৰা মেৰুৱী ওলিয়াই দিয়া” নাছিল (দীদাতে বৰ ধাউতিৰে কল্পনা কৰাৰ দৰে) কিন্তু খোদাই কেনেকৈ আচলতে তেওঁৰ কালাম প্ৰকাশ কৰিছিল তাক দেখুৱাবলৈ আগবাঢ়ি আহিছিল।

ক্ৰেগৰ ‘মচ্জিদৰ আহ্বান’ৰ পৰা দীদাতৰ উদ্ধৃতি অতি ধূৰ্ত্ততাৰে তাৰ প্ৰসঙ্গৰ পৰা পাক মাৰি অনা হৈছে। কোৰানৰ ওপৰত কিতাবুল মোকাদ্দছে উপভোগ কৰা চূড়ান্ত প্ৰাধান্যক স্পষ্ট প্ৰমাণ কৰিবলৈহে ক্ৰেগে মানবীয় উপাদানৰ কথা কৈছে। য’ত কোৰান মানবীয় উপাদানৰ পৰা মঃক্ত ৰূলি কোৱা হয়, ত’ত বাইবেলত খোদাই তেওঁৰ দ্বাৰা অনঃপ্ৰাণিত নবী আৰু ৰঃছলৰ লেখনিৰ যোগেদি তেওঁৰ কালাম জাহিৰ কৰিবলৈ বিবেচনাপূৰ্বক বাছি লৈছে যাতে তেওঁৰ কালাম কেৱল মানঃহক দিয়াই নহয়, কিন্তু মানঃহৰ জ্ঞান আৰু ৰুছলিৰ ক্ষমতালৈ প্ৰদান কৰিব পৰা যায়। ৰঃছলে

খোদাৰ কালাম কেৱল গ্ৰহণ কৰাই নহয়, কিন্তু ৰুহুল্লাহৰ দ্বাৰা অব্যৰ্থৰূপে অন্তৰ্ভুক্ত হৈ নিজে তাৰ অৰ্থ তেওঁৰ পাঠকক দান কৰিবলৈ সক্ষম হয়। যদি সাধাৰণতে মানি লোৱাৰ দৰে কোৰানত মানবীয় উপাদান নাই, তেন্তে কোৰানে এই কাম কৰিব নোৱাৰে।

দীদাতে তাৰ পাছত কৌশলেৰে বাইবেলখন “তিনিটা বিভিন্ন ধৰণৰ সাক্ষ্য”ত ভাগ কৰিছে (“কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?”, ৪ পৃ:), অৰ্থাৎ খোদাৰ কালাম, খোদাৰ ৰছুলৰ কালাম আৰু ৰুহুল্লাহী লেখকৰ কালাম। তেওঁ তাৰ পাছত শাস্ত্ৰৰ অংশ কিছমান উল্লেখ কৰিছে য’ত খোদাই কৈছে, বা আন কিছমানত য’ত ইছাই কৈছে আৰু শেষতে য’ত ইছাৰ বিষয়ে কথা কোৱা হৈছে, লগতে গৱেষণে সংকেত দিছে যে এই তিনিটা বস্তুক পৃথক কৰাত মূছলমানসকল সৱধান। তেওঁ কৈছে যে কেৱল কোৰানতহে খোদাৰ কালাম, হাদিছত ৰছুলৰ কালাম আৰু আন গ্ৰন্থবোৰত ৰুহুল্লাহী লেখকৰ লেখনি আছে। তেওঁ এই ৰুলি কৈ সামৰনি মাৰিছে:

এজন মূছলমানে ওপৰত দিয়া তিনি ধৰণৰ প্ৰমাণক, সেইবোৰৰ ক্ষমতাৰ উপযুক্ত অনুক্ৰম অনুসৰি দৃঢ়ভাৱে পৃথক কৰি ৰাখে। তেওঁ সেইবিলাকক কেতিয়াও সমানোপাত নকৰে। (দীদাত, “কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?”, ৬ পৃ:।)

আমি অতি আশ্চৰ্য্য হওঁ যে নিজকে মূছলমান ধৰ্ম্মৰ পণ্ডিত বুলি ভেম কৰা এজন মানুহে কিয় তেনে ধৰণৰ দাবী কৰে। তেওঁ নিশ্চয়ে জনা উচিত যে তেওঁৰ উক্তিত কোনো সত্যতা নাই। প্ৰথমতে, কোৰানত খোদাৰ ৰছুলৰ কালাম লিপিবদ্ধ কৰা অনেক অংশ আছে। উদাহৰণ স্বৰূপে, আমি পঢ়োঁ যে জাকাৰিয়া নবীয়ে কৈছিল:

হে প্ৰভু, কিৰূপে মোৰ পত্ৰ হব? মোক বাৰ্দ্ধক্যই চলেছি আৰু মোৰ স্ত্ৰী বঞ্চ্যা”?

(ছৰা আলে-ইমৰাণ ৩:৪০)।

বাহিৰে কোনো সাক্ষ্য নাই; যদি আপুনি এই সত্যবোৰ স্বীকাৰ কৰিব পৰাকৈ ইমানেই সৎ হয়, তেন্তে আপুনি ঈছাইলৈ ঘূৰক, কাৰণ আপোনাৰ দৰে মানুহক নাজাত দিবলৈ তেওঁ আহিছিল। তেওঁ আপোনাক গুচি কৰি আপোনাৰ সকলো পাপৰ পৰা আপোনাক উদ্ধাৰ কৰিব পাৰে।

কিতাবুল মোকাদ্দছৰ প্ৰস্তকবোৰৰ লেখকৰ বিষয়ে দীদাতৰ প্ৰশ্নবোৰৰ সৈতে আমি দীঘলীয়া আলোচনা কৰিব বিচৰা নাই। ঈছাই সাব্যস্ত কৰিছিল যে ইহুদীসকলে গ্ৰহণ কৰি লোৱা শ্ৰবীয়ত কিতাপ আৰু আটাইবোৰ প্ৰস্তক খোদাৰ দ্বাৰাই দৈবজ্ঞানপ্ৰাপ্ত আৰু উপযুক্তৰূপে ক্ষমতাপ্ৰাপ্ত খোদাৰ কালাম। তেওঁ সকলো সময়তে তাৰপৰা উদ্ধৃতি দিছিল আৰু ঘোষণা কৰিছিল যে তেওঁলোকে যি ধৰণে শাস্ত্ৰ লাভ কৰিছে, তাৰ কালামৰ লৰচৰ হোৱা অসাধ্য (ইউহোনা ১০:৩৫), আৰু ইঞ্জিল শ্ৰবীফৰ প্ৰস্তকবোৰৰ যথার্থ ক্ষমতাৰ বিষয়ে পাক ৰুহুল্লাহী মছীহিমণ্ডলীৰ সকলো বিভাগতে সমানে সাক্ষ্য দি আহিছে।

আমি দেখিছোঁ যে কোৰানেও একেদৰে হজৰত মহম্মদৰ সময়ত ইহুদী আৰু মছীহিসকলৰ শাস্ত্ৰক নিভাজ তৌৰাত আৰু ইঞ্জিল, স্বয়ং খোদাৰ কালাম বুলি সম্পূৰ্ণ সমৰ্থন আগবঢ়ায়। সেই প্ৰস্তকবোৰ আমি জনাৰ দৰে পৰিণি আৰু নতুন নিয়ম হয়। এই সত্যবোৰ কোনেও অকপটভাৱে সন্দেহ কৰিব নোৱাৰে।

(মথি ১০২১)।

তামাৰ, বাহব, ৰুথ আৰু বাৎচেবাৰ দৰে লোকসকলৰ বাবেই ঈছা এই জগতলৈ আহিছিল। তেনেবোৰ লোকক তেওঁলোকৰ পাপৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ, ইহুদী আৰু অ-ইহুদী উভয়কে তেওঁৰ নাজাত প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ তেওঁ আহিছিল। তেওঁ এবাৰ নিজে ইহুদী আৰু তেওঁৰ ছাগিৰ্দসকলক কৈছিল:

নিৰোগী মানুহৰ বেজত সকাম নাই, কিন্তু ৰোগীৰহে সকাম আছে। তোমালোক যোৱা, 'মই বলিদান নোখোজো, দয়াহে খোজো', এই বচনৰ অৰ্থ শিকাগৈ। কিয়নো মই ধাৰ্মিক নহয়, কিন্তু পাপীকহে নিমন্ত্ৰণ কৰিবলৈ আহিছোঁ। (মথি ৯:১২-১৩)।

যদি আপুনি - পাঠকে - ভাবে যে বহু বছৰ ধৰি আপুনি কৰি অহা ধৰ্মীয় প্ৰচেষ্টাবোৰ খোদাৰ আগত ধৰ্মনিষ্ঠা স্বৰূপে গণ্য হয় আৰু আপোনাৰ পাপবোৰ খোদাই গ্ৰহণযোগ্য কৰি লব। যিজন খোদাই, আপোনাৰ পাপবোৰে তেওঁৰ পবিত্ৰতাৰ কি ধৰণে ক্ষমাৰ্থি হয় তাৰ প্ৰতি অলপো মনোযোগ নিদিয়ে, তেন্তে আপোনাৰ স্ব-নিষ্ঠাৰ অসাৰ অন্তঃসন্ধানৰ পাছত আপুনি দৌৰি থাকক। আপুনি ঈছাক বিচৰাৰ প্ৰয়োজন নাই, কাৰণ তেওঁ আপোনাক সহায় কৰিব নোৱাৰে। আপোনাক সহায় কৰিব পৰা কোনো নাই।

কিন্তু যদি আপুনি জানে আপোনাৰ পাপ অনেক আৰু যদি আপুনি আপোনাৰ প্ৰকৃত আত্মাক আবিষ্কাৰ কৰিছে আৰু দেখিছে যে আপোনাত কেৱল সম্পূৰ্ণ শঠতাৰ

যদি, দীদাতে পৰামৰ্শ দিয়াৰ দৰে, আল-কোৰাণত কেৱল খোদাৰ কালামহে আছে আৰু ৰছলসকলৰ বাণী কেৱল হাদিছতহে পোৱা যায়, তেন্তে এই কথাখিনি কেনেকৈ খোদাত আৰোপ কৰা যায় তাক ৰাজাটো অতি কঠিন! দ্বিতীয়তে, কোৰাণত এটা অংশ আছে য'ত স্পষ্টকৈ হজৰত মহম্মদলৈ ফিৰিস্তাৰ কালাম আছে যিটো সাধাৰণতে মানি লোৱাৰ দৰে খোদাৰ কালাম নহয়:

হে নবী, আমি তোমাৰ প্ৰভুৰ আদেশ ব্যতীত অৱতৰণ নকৰো। যিবোৰ আমাৰ আগত, পিছত আৰু ইয়াৰ পৰৱৰ্তী স্থলত আছে সেই সকলোৰে গৰাকী তেৱেই আৰু তোমাৰ প্ৰভুৱে কেতিয়াও নাপাহৰে। (ছুৰা মৰয়ম ৬৪ আয়াত)।

কোনো কৈছে কোৰাণত তাৰ ইঙ্গিত নাই, কিন্তু স্পষ্টৰূপে এই কথাখিনি তাৰ লিখকসকলে পোনপতীয়াকৈ হজৰত মহম্মদক উদ্দেশ্য কৰি কৈছে। স্বয়ং পাঠ্যৰ পৰাই ই বেছ পৰিষ্কাৰ যে এই কথাখিনি ফিৰিস্তাৰ কথা আৰু খোদাৰ নহয়।

তদুপৰি আমি হাদিছত অনেক বৰ্ণনা পাওঁ যিবোৰ কোনো নবী-ৰছলৰ নহয়, কিন্তু স্পষ্টৰূপে স্বয়ং খোদাৰ হয়। এই কালামবোৰক হাদিছ-ই-কোৱাদ'চি (দৈৱিক কালাম) ৰূপে জনা যায় আৰু ইয়াতে তাৰ এটা উদাহৰণ দিয়া হল:

আৰু হুৰেইবাই জনালে যে আল্লাৰ ৰছলে (ছা:) কলে: মহৎ আৰু গৌৰৱময় আল্লাই কলে: মই মোৰ ধাৰ্মিক দাসবোৰৰ বাবে আল্লাই তোমালোকক জনোৱাবোৰৰ বাদেও এনেকোৱা প্ৰেক্ষাৰ তৈয়াৰ কৰিছোঁ যিবোৰ চকুৱে আগতে কেতিয়াও দেখা নাই, কাণেৰে শুনা নাই আৰু কোনো মানৱ অন্তৰে দেখা বা ৰাজা নাই। (চহি মছলিম, চতুৰ্থ খণ্ড, ১৪৭৬ পৃ:)।

হাদিছ তেনেবোৰ কথাৰে ভৰা। তদুপৰি কোৰাণ আৰু হাদিছৰ বেছিভাগ পঢ়িবলৈ, ৰব্বঞ্জী লেখকৰ কথা ৰূপে আখ্যা দিয়া কিতাবুল মোকাদ্দছৰ অংশৰ দৰে লাগে।

মাতৃ মেৰীৰ পৰা ইছাৰ জন্ম বৰ্ণনা কৰা কোৰাণৰ অংশখিনি পঢ়িলে দীদাতৰ প্ৰতি উল্লেখ কৰা ঠিক “তৃতীয় প্ৰকাৰ” প্ৰমাণৰ দৰে লাগে:

“মৰিয়মে তেওঁক গৰ্ভধাৰণ কৰিলে আৰু তেওঁ সেই গৰ্ভ লৈ এডোখৰ দুৰ্গি ঠাইলৈ গ'ল। ইয়াৰ পিছত প্ৰসৱ বেদনাত বিতত হৈ তেওঁ এজোপা খজুৰ গছৰ তললৈ যাবলৈ বাধ্য হ'ল আৰু নিজকে নিজে ক'লে,- হায়! (কি লাভৰ কথা) ইয়াৰ আগেয়ে মই মৰাহেঁতেন ভাল আছিল, তেতিয়াহলে মানুহৰ মনৰ পৰা বিস্মৃত হৈ গলোহেঁতেন”। (ছুৰা মৰয়ম ১৯.২২-২৩)।

কোৰাণে ইয়াত মৰিয়মৰ বিষয়ে যি কৈছে, সেয়া মাৰ্ক ১১.১৩ত ইছাৰ বিষয়ে কৰা বৰ্ণনাৰ পৰা বেলেগ নহয়। তথাপি দীদাতে মাৰ্কৰ এই আয়াতটো উদাহৰণ স্বৰূপে লৈ কৈছে যে তেনে বৰ্ণনা কোৰাণত পোৱা নাযায়!

আমি এই সিদ্ধান্তলৈ আহিব পাৰোঁ যে আল-কোৰাণ আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মাজত প্ৰভেদ দেখুৱাবলৈ কৰা দীদাতৰ প্ৰচেষ্টা সম্পূৰ্ণ অশুদ্ধ প্ৰস্তাবনাৰ ওপৰত আধাৰিত। কোৰাণৰ সকলোবোৰ পৃষ্ঠাতে নবীসকলৰ কালাম আৰু ঐতিহাসিক বৰ্ণনাবোৰ আছে আৰু কোনেও সততাৰে কব নোৱাৰে যে ইয়াত আৰোপ কৰাৰ দৰে কেৱল খোদাৰ কালামহে আছে। তদুপৰি হাদিছত ৰছুলৰ কালামৰ ওপৰিও আৰোপ কৰাৰ দৰে খোদাৰ কালামো আছে। দীদাতে যেতিয়া কয় যে এই তিনি প্ৰকাৰৰ প্ৰমাণ - খোদাৰ, নবীৰ আৰু ৰুৰঞ্জী লেখকৰ কালাম - মছলমানসকলে “দৃঢ়ভাৱে পৃথক কৰি” ৰাখে, তেওঁ এটা ঘোৰ অসত্য উক্তি কৰিছে - তেওঁৰ প্ৰতি আমি পোৱা অনেক অসত্যৰ এক প্ৰকৃপী।

প্ৰথমৰ পৰাই এইটো কথা স্পষ্ট যে কিতাবুল মোকাদ্দছৰ বিৰুদ্ধে দীদাতৰ ষক্তি-তৰ্কবোৰ অযথার্থ আৰু এই ঢাল তেওঁৰ গোটেই প্ৰতিখনতে দেখা যায়।

ইঞ্জিলৰ লেখকসকলৰ মাজত অসঙ্গতি আছে ৰুলি নিজৰ দাবী ধৰি ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰোঁতে দীদাতে মথিক কেইজনমান “ব্যভিচাৰী আৰু নিষিদ্ধ যৌন সংসৰ্গৰ সম্ভাৱন” নাম ঈছাৰ পূৰ্বপৰ্যক্ৰম স্বৰূপে উল্লেখ কৰি ঈছাক এক নীচ বংশাৱলি দিছে ৰুলি দোষ দিছে (কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে? , ৫২ পৃ:), যেন সেয়ে তেওঁৰ সম্পূৰ্ণ নিৰ্মূলতা আৰু পবিত্ৰতাক নষ্ট কৰে।

মথিৰ ইঞ্জিল ভালকৈ চালে ঈছাৰ বংশাৱলিত আমি চাৰিগৰাকী নাৰীৰ নাম দেখিবলৈ পাম। তেওঁলোক হৈছে তামাৰ, যিগৰাকীয়ে ইহুদাৰ লগত নিষিদ্ধ যৌন সম্বন্ধ ঘটাইছিল; ৰাহব, যিগৰাকী বেষ্যা আৰু পৰজাতি আছিল; ৰুথ, তেওঁৰ পৰজাতি আছিল; আৰু বাৎচেবা, যিগৰাকী ব্যভিচাৰিনী আছিল। অতি তাৎপৰ্যপূৰ্ণৰূপে মথিয়ে ঈছাৰ বংশাৱলিত চাৰিগৰাকী নাৰীৰ নাম উল্লেখ কৰিছে, যি কেইগৰাকীৰ নৈতিক আৰু জাতীয় বৈষম্য আছিল। স্পষ্টই তেওঁ এই কাম ইচ্ছাকৃতভাৱে কৰিছিল আৰু তেনে নাৰীৰ নাম উল্লেখ কৰি ঈছাক অসন্মান কৰিছে ৰুলি ভবা নাছিল। তেনে বংশাৱলিৰ সৈতে কলঙ্ক লাগি থকা হ'লে তেওঁ নিশ্চয়ে ঈছাই নামি অহা চাৰা আৰু বিবেকাৰ দৰে আন অধিক পবিত্ৰ নাৰীৰ নাম উল্লেখ কৰিলেহেঁতেন। তেওঁৰ বংশাৱলিৰ “নিৰ্মূলতা”ক ত্যক্ত কৰা সেই চাৰিগৰাকী নাৰীৰ নামহে বিশেষভাৱে উল্লেখ কৰিবলৈ তেওঁ কিয় বাচি লৈছিল? মথিয়ে ততালিকে তেওঁৰ নিজৰ উত্তৰ দিছে। ইউছুফৰ ওচৰলৈ যেতিয়া ফিৰিস্তা আহিছিল, তেওঁ জন্ম হবলগীয়া সন্তানটোৰ বিষয়ে কৈছিল:

তুমি তেওঁৰ নাম ঈছা থবা, কাৰণ তেওঁই নিজৰ লোকক তেওঁবিলাকৰ পাপবোৰৰ পৰা নাজাত কৰিব।

অভিভাৱক আৰু তেওঁৰ মাতৃ মৰিয়মৰ স্বামী স্বৰূপে ইউছূফৰ ভূমিকাৰ ওপৰত মনোযোগ দিছে।

দীদাতে কোনো আডম্বৰ নকৰাকৈ আৰু কোনো বিশেষ মন্তব্য নকৰাকৈ উল্লেখ কৰিছে যে লুক ৩:২৩ৰ মতে, ইউছূফক লোকে বজাৰ দৰে ঈছাৰ পিতৃ আছিল (কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?, ৫২ পৃ:)। ইয়াত, একেধাৰ কথাত, লুকৰ ইঞ্জিলত ঈছাৰ বংশাৱলিৰ চাবিকাঁঠি আছে। তেওঁ উল্লেখ কৰা পূৰ্বপুৰুষৰ তালিকাখনৰ নামবোৰৰ ভিতৰত আমি কোনো এগৰাকী মহিলাৰ নামৰ উল্লেখ নাপাওঁ। যদিও তেওঁ ঈছাৰ জন্মত মৰিয়মৰ ভূমিকাৰ ওপৰত মনোনিবেশ কৰিছে, তথাপি তেওঁৰ বংশাৱলিৰ কথালৈ আহোঁতে তেওঁ ঈছাক মৰিয়মৰ পুত্ৰ বুলি বৰ্ণনা কৰা নাই কিন্তু ইউছূফৰ (লোকে বজাৰ দৰে) পুত্ৰ বুলি বৰ্ণনা কৰিছে। তাৰ দ্বাৰাই ইয়াকে বজাইছে যে পুৰুষৰ বংশাৱলি বহন কৰিবৰ অৰ্থে মৰিয়মৰ ঠাইত ইউছূফৰ নাম দিয়া হৈছিল। লুকে অতি সাৱধানতাৰে তেওঁৰ বংশাৱলিত “লোকে বজাৰ দৰে” কথাষাৰ সোমোৱাই দিছে যাতে সেই বিষয়ে কোনো বেমেজালি নহয় আৰু যাতে তেওঁৰ পাঠকসকলে জানিব যে ইউছূফৰ প্ৰকৃত বংশাৱলি লিপিবদ্ধ কৰা হোৱা নাই। এই অতি সহজ ব্যাখ্যাটোৱে আৰোপিত অসঙ্গতা বা সমস্যাবোৰ লগে লগে দূৰ কৰে।

অনেক শতাব্দী ধৰি সত্য তথ্যবোৰ যদিও ব্যাখ্যা কৰি অহা হৈছে, তথাপি ষষ্ঠী-হীন ধাৰণাবোৰে অন্ধ হৈ মানুহে লেখক মথি আৰু লুকৰ বিৰুদ্ধে অসঙ্গতাৰ এই নিৰ্বোধ অপবাদ কৰি আছে।

(ফিন'লেই, সত্যতাৰ সন্মুখীন হওক, ১০২ পৃ:)।

একাধিক বাইবেলৰ সংস্কৰণ

দীদাতে তেওঁৰ তৃতীয় অধ্যায়ত এই বুলি অস্বীকাৰ কৰিছে যে পবিত্ৰ কিতাবুল মোকাদ্দছ গঠন কৰা যিছদী আৰু মছীহি ধৰ্মগ্ৰন্থসমূহ কোৰানে ক্ৰমে তৌৰাত আৰু ইঞ্জিল (শ্বৰিয়ত আৰু ইঞ্জিল - অৰ্থাৎ নতুন আৰু পুৰণি নিয়ম) বুলি সন্মান কৰা গ্ৰন্থসমূহ হয়। তাৰ পৰিবৰ্তে তেওঁ আভাস দিছে যে আচল তৌৰাট আৰু ইঞ্জিল ক্ৰমে মোচি আৰু ইছাৰ আগত প্ৰকাশ কৰা সম্পূৰ্ণ বেলেগ গ্ৰন্থ আছিল।

কিতাবুল মোকাদ্দছত আৰু কোৰানত উল্লেখ কৰা গ্ৰন্থবোৰৰ মাজত প্ৰভেদ আনিবলৈ কৰা এনে প্ৰচেষ্টাক গাভীৰ্য্যৰে বিবেচনা কৰাটো অতি কঠিন। মূছলমানৰ জগতত এই দৃষ্টিভঙ্গী যিমানেই বিস্তৃতভাৱে প্ৰচলিত নহওক, তাৰ সপক্ষে কোনো ধৰণৰ প্ৰমাণ নাই।

ইতিহাসৰ কোনো সময়তে কেতিয়াও কোনো প্ৰমাণ নাই যে মূছা আৰু ইছাৰ আগত তেনে ধৰণে গ্ৰন্থ “প্ৰকাশ” কৰা হৈছিল, বা পুৰণি আৰু নতুন নিয়মৰ গ্ৰন্থবোৰৰ বাহিৰে অন্য কোনো তৌৰাট (শ্বৰিয়ত) বা ইঞ্জিল (শুভবাৰ্তা) আছিল। তদুপৰি, আমি যেনেকৈ দেখুৱাম, স্বয়ং কোৰানে যিছদী আৰু মছীহিসকলৰ গ্ৰন্থবোৰৰ পৰা এই গ্ৰন্থবোৰ বেলেগ নকৰে কিন্তু, তাৰ বিপৰীতে, মূকলিকৈ স্বীকাৰ কৰে যে এইবোৰেই যিছদী আৰু মছীহিসকলে খোদাৰ কালাম বুলি মানি লোৱা গ্ৰন্থবোৰ।

উল্লেখযোগ্যভাৱে, দীদাতে তেওঁৰ সূত্ৰ তৌৰাট আৰু ইঞ্জিল “কিতাবুল মোকাদ্দছত” থকা গ্ৰন্থবোৰৰ পৰা বেলেগ, তাক প্ৰতিপন্ন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰোঁতে তেওঁ মাথোন আত্মপ্ৰসূততাৰ আশ্ৰয় লব লগা হৈছে। তেওঁ দোহাৰিছে আমি মূছলমানসকলে বিশ্বাস কৰোঁ ... আমি বিশ্বাস কৰোঁ ... আমি অকপটভাৱে বিশ্বাস কৰোঁ ... কিন্তু

এইবোৰ বিশ্বাসৰ সপক্ষে অলপমানো সাক্ষ্য দাখিল কৰিবলৈ অক্ষম হৈছে। আচৰিতৰূপে, তেওঁৰ প্ৰতি মছীহিসকলক তেওঁ ভুলকৈ আৰোপ কৰা সেই “খচ্চৰ মানসিকতা”ৰ দোষত তেওঁ নিজেই দোষী ৰূপে প্ৰমাণিত হৈছে (৩ পৃ: চাওঁক)।

এই উল্লেখিত বিশ্বাসবোৰৰ প্ৰত্যেকটোৰে আমি ইমানেই কব পাৰোঁ যে ইতিহাসৰ সকলো প্ৰমাণ সেইবোৰৰ বিপক্ষে অসংশোধনীয়ভাৱে ভাৰী আৰু সেইমতে সেইবোৰ সম্পূৰ্ণ অন্তিম আৰু কোনো প্ৰকাৰৰ ভিত্তিৰ বাহিৰত।

সি যিকি নহওঁক, চৈধ্য শতিকা ধৰি কোৰানখন স্বয়ং খোদাই সঠিকভাৱে সংৰক্ষণ আৰু মানুহৰ হস্তক্ষেপৰ পৰা ৰক্ষা কৰি আহিছে (‘কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে? - ৭ পৃ:) - দীদাতৰ এই দাবীৰ ক্ষেত্ৰত আমি মন্তব্য কৰিব লাগিব যে, এই কথাটো অতি আশ্চৰ্য্যজনক যে সেই একেজন খোদাই স্বয়ং প্ৰস্তকবোৰ সংৰক্ষণ কৰাটো দূৰৰ কথা, তেনে এখন তৌৰাট বা ইঞ্জিল সঁচাকৈ আছিল নে নাই তাৰ কোনো তথ্য সংৰক্ষণ কৰিবলৈকে অসম্ভাৱিকৰূপে অক্ষম হোৱা দেখা গল! তেনে ধৰণৰ এটা বিৰোধাভাৱ আমি বিশ্বাস কৰিবলৈ মৌলিকৰূপে অসম্ভৱ পাওঁ - কাৰণ মহাবিশ্বৰ চিৰন্তন শাসনকৰ্তাই নিশ্চয় সকলো সময়তে সংগতিপূৰ্ণভাৱে কাৰ্য্য কৰিব। আপুনি আমাক এই কথা বিশ্বাস কৰিবলৈ আশা কৰিব নোৱাৰে যে খোদাই আচৰিতৰূপে তেওঁৰ এখন প্ৰস্তক অনেক শতাব্দী ধৰি অক্ষত ৰূপত সংৰক্ষণ কৰি ৰাখিছে, কিন্তু তেনে ধৰণৰ আন প্ৰস্তক কেতিয়াবা আছিল ৰূপে তাৰ তথ্য এটাও আনকি স্বাধীনভাৱে মানব ইতিহাসত সংৰক্ষণ কৰিবলৈ সম্পূৰ্ণ অসমৰ্থ প্ৰমাণিত হৈছে। আমি এই কথাটো হজম কৰিবলৈ অতি কঠিন পাইছোঁ।

যি কি নহওঁক, আমি ইতিমধ্যে পাই অহাৰ দৰে,

ঈছা মছীহৰ বংশাৱলি

দীদাতে তেওঁৰ শেষৰ অধ্যায়টো এটা আভাসেৰে আৰম্ভ কৰিছে যে মথি আৰু লুকৰ ইঞ্জিলত ঈছাৰ বংশাৱলিৰ মাজত এক অসঙ্গতি আছে, কেৱল এই কাৰণত যে দঃয়োজন লেখকে দিয়া নামৰ তালিকাত বিশাল পাৰ্থক্য আছে। দীদাতৰ বাবে এই দঃখন তালিকাৰ মাজৰ পাৰ্থক্যই ততালিকে প্ৰমাণ কৰে যে “এই দঃয়োজন লেখক বিমোৰত পেলোৱাকৈ মিথ্যাবাদী” (দীদাত, কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?, ৫৪ পৃ:)। আমাৰ বাবে বিশ্বাস কৰিবলৈ অতি কঠিন যে মনঃযজ্ঞাতিলৈ দান কৰা আটাইতকৈ পবিত্ৰ আৰু সত্য শিক্ষা লিপিবদ্ধ কৰা মানুহকেইজন দীদাতে দাবী কৰাৰ দৰে “বিমোৰত পেলোৱাকৈ মিথ্যাবাদী”।

সৌভাগ্যক্ৰমে কিতাবুল মোকাদ্দছৰ অহিতে আমি দীদাতৰ কঃসংস্কাৰী মত পোষণ নকৰোঁ আৰু কোনো পক্ষপাতিত্ব নকৰাকৈ এই প্ৰশ্নটোৰ কাষ চাপিব পাৰোঁ। আৰম্ভনিত এইটো স্পষ্টৰূপে সত্য যে প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিৰ দঃটা বংশাৱলি থাকে - এটা তেওঁৰ পিতৃৰ যোগেদি আৰু আনটো তেওঁৰ মাতৃৰ যোগেদি। ইউছূফ ঈছাৰ শাৰীৰিক পিতৃ নাছিল, কিন্তু তেওঁৰ বংশাৱলিৰ নিমিত্তে ইউছূফক তেওঁৰ পিতৃ ৰূপে ধৰিব লাগিব, কাৰণ সকলো ইহুদীয়ে তেওঁলোকৰ পিতৃৰ যোগেদি তেওঁলোকৰ বংশাৱলি মনিছিল।

গতিকে মথিয়ে কোনো হুলস্থূল নকৰাকৈ ঈছাৰ বংশাৱলি ইউছূফৰ বংশই দি লিপিবদ্ধ কৰিছে আৰু ঈছাৰ জন্মৰ বিষয়ে তেওঁৰ পৰৱৰ্তী বিৱৰণত ঈছাৰ স্বাভাৱিক

আল-কোৰাণ আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মূল পাঠ্যৰ ইতিহাস

বাবে ক্ষমা কৰা হৈছিল, কিন্তু তেওঁৰ পাপৰ ফল স্বৰূপে তেওঁ তেওঁৰ জীৱনত চাৰিটা কঠোৰ লোকচান ভোগ কৰিছিল। তথাপি সেয়ে তেওঁক শুদ্ধ হবলৈ সহায় কৰিছিল, কাৰণ তেনে ধৰণৰ কাম তেওঁ আৰু কেতিয়াও কৰা নাছিল।

৪। সাধুতালৈ উপদেশ। এই সকলোবোৰ ঘটনাই দেখুৱায় যে মনুষ্যৰ কোনো স্বাভাৱিক ধৰ্মনিষ্ঠা নাই, বৰঞ্চ সংযোগ পালে আটাইতকৈ অধম পাপবোৰ কৰিবলৈ আটাইতকৈ বেয়া সাম্ভাব্যবোৰহে কেৱল আছে। সেইবাবে আমি খোদাৰ সাধুতাহে বিচাৰিব লাগে যিটো ঈছা মছীহক বিশ্বাস কৰাৰ যোগেদি পোৱা যায়। দায়ুদে তেওঁৰ ভয়াবহ অপৰাধটো কৰাৰ পাছত প্ৰাৰ্থনা কৰিছিল:

হে আল্লাহ, মোত শুদ্ধ মন সৃষ্টি কৰা; মোৰ অন্তৰত সঙ্ঘৰ আত্মা পুনৰায় জন্মোৱা। তোমাৰ সন্মুখৰ পৰা মোক দূৰ নকৰিবা; তোমাৰ পাক ৰুছ মোৰ পৰা নিনিবা। তোমাৰ নাজাতৰ আনন্দ মোক পুনৰায় দান কৰা আৰু উদাৰ আত্মা দি মোক ধৰি ৰাখা। (জবৰ ৱৰীফ, ৫১. ১০-১২)।

পাপীবোৰে তেওঁলোকৰ পাপৰ বাবে অন্ততাপ কৰি, খোদাৰ ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰি আৰু তেওঁলোকৰ নাজাতৰ বাবে তেওঁত ভাৰসা কৰি খোদাৰ সাধুতা লাভ কৰিব পাৰে। ৰছুল পিতৰে যি কথা ইমান সন্দৰ্ভকৈ লিখিছে:

তোমালোকৰ পাপ-মোচনৰ অৰ্থে মন পালটোৱা আৰু ঈছা মছীহৰ নামেৰে প্ৰতিজন বাণ্ডাইজিত হোৱা; তেহে তোমালোকে পাক ৰুছ দান পাবা। (পাঁচনিৰ কৰ্ম ২.৩৮)।

আল-কোৰাণ আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মূল পাঠ্যৰ ইতিহাস

স্বয়ং কোৰানেই অদ্ব্যৰ্থকভাৱে সাব্যস্ত কৰিছে যে যিহুদীবিলাকৰ তৌৰাটক তেওঁলোকে মহম্মদৰ সময়তে সেই ৰুলি মানিছিল আৰু একেদৰে সেই সময়ত মছীহিসকলৰ হাতত ইঞ্জিলেই সেই পুস্তক আছিল যিখনক তেওঁলোকে খোদাৰ কালাম ৰুলি মানি লৈছিল। আজি আমি পুৰণি আৰু নতুন নিয়ম ৰুলি জনা সেই পুস্তকবোৰৰ বাহিৰে যিহুদী আৰু মছীহিসকলে ইতিহাসৰ কোনো সময়তে আন কোনো পুস্তক খোদাৰ পবিত্ৰ কালাম হয় ৰুলি কেতিয়াও মনা নাই।

হজৰত মহম্মদ (ছা:)ৰ সময়ত যিহুদীবিলাকে সাৰ্বজনীনভাৱে মাত্ৰ এখন তৌৰাতকে জানিছিল - পুৰণি নিয়মৰ পুস্তকবোৰ, আমি ঠিক আজি যিদৰে পাইছোঁ। একেদৰে সেই সময়ত মছীহিসকলে কেৱল এখন ইঞ্জিলকে জানিছিল - নতুন নিয়মৰ পুস্তকবোৰ, আজি সেইবোৰ যেনেকৈ পোৱা যায় ঠিক সেইদৰে। সেই কথা প্ৰমাণ কৰা লাগতিয়াল কোৰানৰ আয়াতবোৰ হল:

সিহঁতে কিয় তোমাক বিচাৰক ৰূপে মানিব? যিহেতু সিহঁতৰ ওচৰত তওৰাত বৰ্তমান আছে, যত আল্লাহৰ বিধান সন্নিৱিস্ট হৈ আছে। (ছৰা আল-মায়িদা ৫.৪৩ আয়াত)।

ইঞ্জিলৰ অনুগামীসকলে আল্লাহে অৱতীৰ্ণ কৰা বিধান অনুযায়ী বিচাৰ কৰা উচিত। যিবিলাকে আল্লাহে অৱতীৰ্ণ কৰা বিধান অনুযায়ী বিচাৰ নকৰে, সিহঁতমহাপাপাচাৰী।

(ছৰা আল-মায়িদা .৪৭আয়াত)।

হজৰত মহম্মদৰ সময়ত মছীহিসকলৰ হাতত যদি শুভবাৰ্তা (ইঞ্জিল) নাছিল, তেন্তে তেওঁলোকে কেনেকৈ তাৰ যোগেদি বিচাৰ কৰিছিল, তাক বিবেচনা কৰাটো অসম্ভৱ। ছৰা ৭.১৫৭ত কোৰানে আকৌ স্বীকাৰ কৰিছে যে হজৰত মহম্মদৰ সময়ত যিহুদী আৰু মছীহিসকলৰ হাতত তৌৰাট আৰু ইঞ্জিল আছিল আৰু

সেই দৰ্শন এই দৰ্শ্যো দলে নিজে বিধি আৰু শুভবাৰ্তা ৰুলি গ্ৰহণ কৰা প্ৰস্তক আছিল। কোনেও সঁচাকৈ কব নোৱাৰে যে এই প্ৰস্তক দৰ্শন আজিৰ কিতাবুল মোকাদ্দছত পোৱা প্ৰৰণি আৰু নতুন নিয়মৰ বাহিৰে বেলেগ কোনো প্ৰস্তক আছিল।

তদুপৰি ই অতি তাৎপৰ্যপূৰ্ণ যে বাইদাৰি আৰু জামাকশ্যাৰিৰ দৰে প্ৰখ্যাত টীকা (Commentary) লেখকে মূলকলিকৈ স্বীকাৰ কৰিছে যে ইঞ্জিল শব্দটো মূল আৰব শব্দ নহয়, কিন্তু শুভবাৰ্তাক বৰ্ণনা কৰিবলৈ মছীহিসকলে নিজে ব্যৱহাৰ কৰা চিৰিয়া দেশৰ ভাষাৰ পৰা লোৱা হৈছে। দৰাচলতে, কিছমান আদি কোৰানৰ পণ্ডিতে ইয়াৰ আৰবিক উৎস বিচাৰিবলৈ চেষ্টা কৰোঁতে, এই দৰ্জন বিশেষজ্ঞই এই অবাস্তব বিশ্বাসক খোলা-খেলিকৈ তাছিল্যৰে অগ্ৰাহ্য কৰিছিল (জেফ্ৰী, কোৰানৰ বিদেশী শব্দ-সম্ভাৰ, ৭১ পৃ:)। এই কথাই এই সিদ্ধান্তক অধিককৈ প্ৰতিপন্ন কৰে যে ইঞ্জিল ইছাৰ আগত প্ৰকাশ কৰা কোনো প্ৰেতাঙ্গ প্ৰস্তক নহয়, যাৰ সকলো চিন-চাব আচৰিতৰূপে নোহোৱা হ'ল, কিন্তু আমি আজি যিদৰে জানোঁ ঠিক সেইদৰেই নতুন নিয়মখন হয়। তৌৰাটৰ সম্বন্ধে ঠিক একে কথাই কব পাৰি, যিহেতু শব্দটোৰ মূল স্পষ্টই হিব্ৰু ভাষা আৰু যিহুদীবিলাকে নিজে (আমি আজি পোৱা) প্ৰৰণি নিয়ম ৰুলি জনা প্ৰস্তকসমূহক দিয়া শিৰোনাম।

গতিকে কোৰানে অকপটে স্বীকাৰ কৰিছে যে স্বয়ং কিতাবুল মোকাদ্দছেই হৈছে খোদাৰ সত্য কালাম। দীদাতে এইটো সত্য ৰুলি জানে আৰু সেইবাবে বৰ্তমান “একাধিক” বাইবেলৰ সংস্কৰণ প্ৰচলনত আছে ৰুলি মন্তব্য দি আভাসবোৰ ব্যৰ্থ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। এইটো সত্যৰ এটা অতি কৌশলপূৰ্ণ ভুল প্ৰতিনিধিত্ব।

দীদাতে তেওঁৰ পাঠকসকলক জনাবলৈ অপাৰগ হৈছে যে তেওঁ আচলতে কিতাবুল মোকাদ্দছৰ বিভিন্ন

তেওঁৰ প্ৰিয় পত্নী আয়েশাই মন্তব্য কৰিবলৈ বাধ্য হৈছিল:
 মই অনন্তৰ কৰোঁ আপোনাৰ খোদাই আপোনাৰ
 ইচ্ছা আৰু হেঁপাহক পালন কৰিবলৈ খৰ-খেদা কৰে।
 (চাহিহ আল-বুখাৰি, ষষ্ঠ খণ্ড, ২৯৫ পৃ:)।

ঈছা মছীহই জীৱিতসকলৰ ভিতৰত একমাত্ৰ মনুষ্য আছিল যিজন অন্য মানুহৰ দৰে ইচ্ছা, হেঁপাহ আৰু দৰ্বেৰলতাবোৰৰ অধীনত নাছিল। দীদাতে সন্দিগ্ধে, ২ তীমথিয় ৩:১৬ৰ আধাৰত, তেওঁ উল্লেখ কৰা কাহিনীবোৰ কি শিৰোনামাৰ তলত বিভক্ত কৰিব পৰা যায়। মই দয়া কৰি এটা উত্তৰে তেওঁক অন্তৰ্গ্ৰহ কৰিম:

১। ধৰ্ম্মমত। সকলো মানুহেই পাপী, তাৰ ভিতৰত নবী আৰু সৰ্বোত্তম লোকসকলো আছে। সকলোকে ক্ষমাৰ প্ৰয়োজন, যি ক্ষমা ঈছা মছীহত খোদাৰ অন্তৰ্গ্ৰহৰ যোগেদি পোৱা যায়।

২। তিৰস্কাৰ। মানুহে ফলাফল ভোগ নকৰাকৈ খোদাৰ অহিতে পাপ কৰিব নোৱাৰে। এইটো অতি মন কৰিবলগীয়া কথা যে ইহুদাৰ যৌন সংসৰ্গৰ ব্যতিচাৰৰ কাহিনীটোৰ ঠিক পাছতে আমি দীঘলীয়া বিবৰণ শুনা ইয়াকৰ একমাত্ৰ প্ৰত্ন হৈছে ইউছফ - আদি প্ৰস্তকৰ পৃষ্ঠাবোৰৰ মাজত যাৰ আচৰণ নিষ্কৃত হৈ থকা একমাত্ৰ প্ৰত্ন। তেওঁৰ বিশ্বস্তাৰ দ্বাৰাই তেওঁ জয়যুক্ত হৈছিল, আনহাতে সময়ত তেওঁৰ কম ভাগ্যৱান ভাতৃসকলে তেওঁৰ ওচৰত আঁঠু লব লগা হৈছিল আৰু জীয়াই থাকিবলৈ তেওঁলোকক আহাৰ দিবলৈ তেওঁৰ ওচৰত ভিক্ষা কৰিব লগা হৈছিল।

৩। সংশোধন। খোদাই আমাৰ পাপ যদিও ক্ষমা কৰিব পাৰে, তথাপি আমাৰ নিজৰ ভালৰ বাবে তেওঁ আমাক তাৰ প্ৰতিফল ভোগ কৰিব দিব পাৰে। দায়ুদক তেওঁৰ ব্যতিচাৰৰ

অধিক সম্পত্তি আৰু ভালেগৰাকী প ?ী আছিল, কিন্তু তেওঁ নিজৰ বাবে তেওঁৰ দাসৰ একমাত্ৰ প ?ীক লৈছিল। যেতিয়া দায়ুদে কৈছিল মই আল্লাহৰ বিৰুদ্ধে পাপ কৰিলোঁ, নাথানে জবাব দিছিল আল্লাহেও তোমাৰ পাপ দূৰ কৰিলে (২ চমুৰেল ১২:১৩)। কোৰান আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ কাহিনী দটো ইমান একে যে সেই কাহিনীকেইটাই পৰিষ্কাৰৰূপে একে কাৰণকে দৰ্শায় - বাৎচোৰাৰ সৈতে দায়ুদৰ ব্যভিচাৰ। সকলোবোৰ চালি-জাৰি আমি কেৱল দটো কথাই কোৱাৰ প্ৰয়োজন। প্ৰথমতে, দীদাতে স্পষ্টই দায়ুদৰ শঠতাৰ এই কাহিনীটো আওকান কৰিবলৈ বাচি লৈছিল, কাৰণ তেওঁ জানিছিল যে কোৰানত ইয়াৰ এটা পৰিণাম আছে। দ্বিতীয়তে, কোৰানে কিতাবুল মোকাদ্দছৰ বিবৰণটো বাহাল ৰখাৰ পৰা ৰুজা যায় যে মছীহিসকলৰ কিতাবুল মোকাদ্দছত আন আন নবীৰ অসদাচৰণৰ একে ধৰণৰ কাহিনীবোৰৰ প্ৰতি কোনো প্ৰকৃত ওজৰ থাকিব নোৱাৰে।

আটাইবোৰ নবী তেজ-মাংসৰ মানুহ আছিল আৰু যিকোনো সাধাৰণ মনুষ্যৰ দৰে অবোধ শঠতাত পৰাৰ সম্ভাৱনা আছিল। তেওঁলোকৰ কাৰ্য্য উদঙাই দিয়াত তেওঁলোকৰ প্ৰতি কোনো দয়া নেদেখুওৱাৰ বাবে কিতাবুল মোকাদ্দছক ন্যায্যৰূপে সমালোচনা কৰিব নোৱাৰি। আনকি হজৰত মহম্মদো আন মনুষ্যৰ দৰে আসক্তিপূৰ্ণ মানুহ আছিল আৰু যদিও এটা সময়ত তেওঁৰ ন'গৰাকী প ?ী আছিল, তথাপিও তেওঁলোকৰ সঙ্গ এজনৰ পাছত এজনৰ সৈতে ভগাই লোৱাতকৈ তেওঁৰ যিগৰাকীৰ লগতে মন যায় তেওঁৰে সৈতে সহবাস কৰাৰ কামনা তেওঁ ৰোধ কৰিব পৰা নাছিল। যেতিয়া চৰা ৩৩:৫১ “প্ৰকাশ কৰা” হ'ল, যিয়ে তেওঁক তেওঁৰ নিজৰ ইচ্ছা আৰু মতামত অন্তৰ্গত তেওঁৰ যি কোনো প ?ীকে পাচলৈ থবলৈ আৰু গ্ৰহণ কৰিবলৈ তেওঁক দৈবিক মঞ্জুৰ দিছিল, তেতিয়া

ইংৰাজী তৰ্জমাৰ কথাহে কৈছে, যিবোৰ বৰ্তমানৰ জগতত বহুলভাৱে প্ৰচলিত। তেওঁ জেম'চ ৰজাৰ সংস্কৰণ (KJV), সংশোধিত সংস্কৰণ (RV) আৰু সংশোধিত মানবিশিষ্ট সংস্কৰণৰ (RSV) কথা কৈছে, কিন্তু সাধুতাৰ নামত তেওঁ স্পষ্ট কৰি দিব লাগিছিল যে এইবোৰ বাইবেলৰ অমিল থকা সংস্কৰণ নহয়, কিন্তু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ বেলেগ বেলেগ ইংৰাজী তৰ্জমা মাথোন। আটাই তিনিখন ক্ৰমে পুৰণি আৰু নতুন নিয়মৰ মূল হিব্ৰু আৰু গ্ৰীক ভাষাৰ পাঠ্যৰ ওপৰত আধাৰিত, যিবোৰ হজৰত মহম্মদ (ছা:)ৰ সময়ৰ অনেকে আগৰ শতিকাৰ পৰা মছীহিস মণ্ডলীয়ে অক্ষুণ্ণৰূপে সংৰক্ষিত কৰি আহিছে। আমি ইয়াৰ পাছতে সেইবোৰৰ মাজৰ পাৰ্থক্য বিবেচনা কৰিম, কিন্তু ইয়াতে মহম্মদ আচাদৰ কোৰানৰ ইংৰাজী তৰ্জমা এখন লৈ ১৯৭৮ চনত দক্ষিণ আফ্ৰিকাৰ মছলমান নেতাসকলৰ মাজত বিয়পা এক তোলপাৰৰ কথা উল্লেখ কৰাটো উচিত হব। (বাইবেলৰ দৰে, ইংৰাজী ভাষাত কোৰানৰ অসংখ্য বেলেগ বেলেগ তৰ্জমা আছে)।

আচাদৰ তৰ্জমাৰ বিৰুদ্ধে ইমান তীব্ৰ প্ৰতিক্ৰিয়া হৈছিল যে দক্ষিণ আফ্ৰিকাৰ ইচ'লাম ধৰ্মীয় পৰিষদে এক ৰাজহুৱা বিবৃতিৰ যোগেদি খোলা-খুলিকৈ দক্ষিণ আফ্ৰিকাৰ মছলমানসকলৰ মাজত এই পুস্তকখনৰ বিতৰণত বাধা দিছিল। কিতাবুল মোকাদ্দছৰ কোনো ইংৰাজী সংস্কৰণকে কেতিয়াও ইমান কঠোৰভাৱে গণ্য কৰা হোৱা নাই। গতিকে কিতাবুল মোকাদ্দছৰ “একাধিক” সংস্কৰণ আছে বুলি দীদাতৰ পৰামৰ্শত পাঠকসকল প্ৰতাৰিত হব নালাগে আৰু তেওঁলোকে ততালিকে ৰুজা উচিত যে মছীহি মণ্ডলীৰ কেৱল এখন কিতাবুল মোকাদ্দছ নাই বুলি কওঁতে তেওঁ পাঠকৰ চকুত ধলিহে দিছে।

এপক্ৰিফা

দীদাতে তাৰ পাছত আন এটা ঘোৰ অসত্য অপবাদ দিছে যেতিয়া তেওঁ প্ৰস্তাব কৰিছে যে প্ৰটেষ্টান্টসকলে কিতাবুল মোকাদ্দছৰ পৰা সাতখন সম্পূৰ্ণ প্ৰস্তক সাহসেৰে বাদ দিছে (“কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?”, ৯ পৃ:), এই প্ৰস্তক কেইখন লৈ এপক্ৰিফা গঠিত হৈছে। দেখা যায় যে দীদাতৰ হাতত কিতাবুল মোকাদ্দছৰ বিষয়ে অতি কম সম্ভেদ আছে কাৰণ এই প্ৰস্তক কেইখন যিহুদী উৎপত্তিৰ আৰু সেইবোৰৰ লেখকসকলৰ কেতিয়াও শাস্ত লিখাৰ উদ্দেশ্য নাছিল অথবা সেইবোৰ কেতিয়াও যিহুদীসকলৰ পবিত্ৰ শাস্ত, প্ৰাৰ্থনা নিয়মৰ অংশ নাছিল, যাক আমি মছীহীসকলে খোদাৰ কালাম বুলি গ্ৰহণ কৰোঁ। গতিকে দীদাতে ভুলকৈ প্ৰস্তাব কৰাৰ দৰে সেই কেইখন কিতাবুল মোকাদ্দছৰ পৰা বাদ দিয়া হোৱা নাই। কেৱল ৰোমান কেথলিকসকলেহে, সেই কেইখনক শাস্তৰ একতিয়াৰ দিছে।

? হ তেওঁৰ অভিমুখী হ'ল। আমি তেওঁৰ দোষ ক্ষমা কৰি দিলোঁ। (চৰা চাদ ২৪-২৫ আয়াত)।

কাবিল আৰু হাবিলৰ কাহিনীটোৰ দৰে আমাৰ আগত ঘটনাটোৰ এলানি অস্পষ্ট অন্তৰ্ভুক্ত আছে যিবোৰৰ আগৰ ঘটনাবোৰৰ লগত কোনো প্ৰত্যক্ষ সংযোগ নাই। খোদাই দায়ুদক কেনেকৈ পৰীক্ষা কৰিলে আৰু তেওঁ কি কৰিছিল যাৰ বাবে তেওঁ অন্তৰ্ভুক্ত কৰিলে আৰু তাৰবাবে খোদাৰ ক্ষমা লাভ কৰিলে? উত্তৰ পাবলৈ আমি কিতাবুল মোকাদ্দছ লৈ ফাৰিৰ লাগিব। ২ চমুৱেল ১২ অধ্যায়ত আমি পঢ়োঁ যে নাখন নবী দায়ুদৰ ওচৰলৈ আহিছিল আৰু ধনী মানুহ এজনৰ কথা কৈছিল, যাৰ মেৰৰ জাক আছিল কিন্তু ভোজনৰ বাবে যেতিয়া তেওঁক এটা মেৰৰ প্ৰয়োজন হ'ল, তেতিয়া তেওঁ তেওঁৰ দাস এজনৰ একমাত্ৰ বহুমূলীয়া মেৰ পোৱালিটিহে ললে। ধনী মানুহজনৰ প্ৰতি দায়ুদৰ ক্ৰোধ হ'ল, কিন্তু নাখনে তেওঁক কলে:

তুমিয়েই সেই মানুহ। ইস্ৰায়েলৰ খোদাহাকে এই কথা কৈছে, 'ময়েই তোমাক ইস্ৰায়েলৰ ওপৰত ৰজা অভিষেক কৰিলোঁ আৰু চৌলৰ হাতৰ পৰা তোমাক উদ্ধাৰ কৰিলোঁ। আৰু তোমাৰ প্ৰভুৰ গৃহ তোমাক দিলোঁ, প্ৰভুৰ প'ৰীষীলাকো তোমাৰ কৰকত দিলোঁ আৰু ইস্ৰায়েল ও যিহুদাৰ বংশ তোমাক দিলোঁ; আৰু সেয়ে অলপ হোৱা হলে, মই তোমাক আমোক তামোক বস্ত্ৰ আৰু দিলোহেঁতেন। তুমি কিয় আল্লাহৰ কালাম তচ্ছ কৰি তেওঁৰ সাক্ষাতে কঃ-আচৰণ কৰিলা? তুমি হিন্তীয়া উৰিয়াক তৰোৱালৰ দ্বাৰাই মাৰি পেলালা, তাৰ তিবোতাক আনি নিজৰ তিবোতা কৰিলা আৰু অস্মোনৰ সন্তানবিলাকৰ তৰোৱালৰ দ্বাৰাই উৰিয়াক বধ কৰিলা'। (২ চমুৱেল ১২:৭-৯)।

খোদাই কেনেকৈ দায়ুদক পৰীক্ষা কৰিছিল তাক এতিয়া বুজা যায়। তেওঁ আশা কৰিব পৰাতকৈ অনেক

আল-কোৰাণ আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মূল পাঠ্যৰ ইতিহাস

অধিকাৰ আছে - কাৰণ ই মানুহৰ প্ৰশংসা নহয়, কিন্তু তেওঁৰ প্ৰশংসাৰ বাবেহে য? বান। খোদাৰ গৌৰৱৰ কথাহে কিতাবুল মোকাদ্দছে চিন্তা কৰে - মানুহৰ আত্মগৌৰৱ নহয়।

এইটোও তাৎপৰ্য্যপূৰ্ণ যে দীদাতে স্ৰবিধা ৰুজি কিতাবুল মোকাদ্দছৰ কাহিনী এটা বাদ দিছিল, যিটোৱে তেওঁ আলোচনা কৰিবলৈ বাচি লোৱা কাহিনীকেইটাতকৈ অধিক বেছি প্ৰকট কৰিছে। ২ চমুৱেল ১১ অধ্যায়ত আমি পঢ়োঁ যে দায়ূদে বাৎচেবাক গা ধুই থকা দেখিছিল আৰু তাইক নিজৰ ওচৰলৈ লৈ আনিছিল আৰু তাইৰে সৈতে ব্যভিচাৰ কৰিছিল। ইয়াৰ পাছত, যেতিয়া তাই এটি সন্তান গৰ্ভ ধাৰণ কৰিলে, দায়ূদে তাইৰ স্বামী উৰিয়াক বধ কৰালে আৰু তাইক নিজৰ ভাৰ্যা কৰি ললে।

এই কাহিনীটো দীদাতে উল্লেখ কৰা সকলো কাহিনীৰ লগত অন্ততঃ সমান, কিন্তু তেওঁ অতি সাৱধানতাৰে এইটো বাদ দিছে। কিয়? কাৰণ কোৰানেও এই কাহিনীটো উল্লেখ কৰিছে। আমি ৩৮তম চঃৰাত পঢ়িবলৈ পাওঁ যে দায়ূদৰ আগলৈ দঃজন মানুহ আহিছিল আৰু নিৰানবৈটো মাইকী মেৰছাগ থকাজনে নিজৰ বাবে কেৱল মাত্ৰ এটা মেৰছাগ থকা আনজনৰ পৰা সেই মেৰছাগটো দাবী কৰিছিল। দায়ূদে প্ৰত্যোত্তৰ কৰিছিল যে নিৰানবৈটো মাইকী মেৰছাগ থকাজনে আনজনৰ এটা মাত্ৰ মেৰছাগ বিচাৰি তেওঁৰ প্ৰতি অন্যায় কৰিছিল। ইয়াৰ পাছত, যি নহওক, আমি পঢ়িবলৈ পাওঁ যে দায়ূদে ৰুজি পালে এই দৃষ্টান্তটো তেওঁৰেই বিৰুদ্ধে আছিল আৰু আল্লাই তেওঁৰ বিষয়ে এইদৰে কৈছিল ৰুলি কোৰানে উল্লেখ কৰিছে:

দাউদৰ ধাৰণা হ'ল যে আচলতে আমি তেওঁক পৰীক্ষাহে কৰিছে। সেয়ে তেওঁ নিজ প্ৰভ? ৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাথ? না কৰিলে, ছিজদাত অৱনত হ'ল আৰু অন্ততঃ

গুৰুতৰ ত্ৰুটীবোৰ

তাৰ পাছত তেওঁৰ স্বভাৱগত আক্ৰমণ কৰিছে যে তেওঁ বিশ্বাস কৰা মছীহিসকলক আটাইতকৈ নিৰ্দয় আঘাতৰ বাবে নিজকে টান কৰিবৰ বাবে আহ্বান জনাইছে, যেন আমি একেবাৰে নজনা কথা এটাহে তেওঁ কবলৈ ওলাইছে। তেওঁ ইংৰাজী কিতাবুল মোকাদ্দছৰ সংশোধিত প্ৰচলিত সংস্কৰণৰ (RSV) পাতনিৰ পৰা তেওঁ এই কথাখিনি উল্লেখ কৰিছে আৰু তেওঁৰ পঃখিত তাৰ তলত আঁক মাৰি দিয়া হৈছে:

তথাপি জেমচ ৰজাৰ তৰ্জ্জমাত (KJV) গুৰুতৰ ত্ৰুটি আছিল ... এই ত্ৰুটিবোৰ ইমান বেছি আৰু গভীৰ আছিল যে সংশোধন কৰিব লগীয়া হৈছিল।

(দীদাত, "কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?", ১১ পৃ:)

এই "ত্ৰুটিবোৰ" কিছমান ৰূপান্তৰ পাঠ্যৰ বাহিৰে একো নহয়, যিবোৰ সোতৰ শতাব্দীৰ আগভাগত KJV ৰচনা কৰা অনঃবাদকসকল সাধাৰণতে অজ্ঞাত আছিল। এই শতাব্দীৰ RSV-য়ে এই পাঠ্যবোৰ চিনাক্ত কৰিছে আৰু তাৰ মূল পাঠ্যৰ পৃষ্ঠাৰ তলৰ ভাগত সেইবোৰ টীকা হিচাবে দিয়া হৈছে। তদুপৰি, KJV-ত য'ত ১ যোহন ৫.৭ৰ দৰে পদ ওলাইছে (কাৰণ অনঃবাদকসকলে সেইটো পাছৰ পাণ্ডুলিপিৰ পৰা লৈছিল), RSV-য়ে সেইটো সম্পূৰ্ণৰূপে বাদ দিছে (কাৰণ আচল গ্ৰীক ভাষাৰ নতুন নিয়মৰ আটাইতকৈ প্ৰাচীন পাঠ্যবোৰত তাক পোৱা নাযায়)।

প্ৰথমতে, আমি আকৌ আঙুলিয়াই দিব লাগিব যে KJV আৰু RSV আচল গ্ৰীক মূল পাঠ্যৰ ইংৰাজী অনঃবাদ আৰু আমাৰ বাবে সংৰক্ষিত কৰি ৰখা এই পাঠ্যবোৰ কোনো প্ৰকাৰে সলনি কৰা হোৱা নাই। (হজৰত মহম্মদ আৰু ইচ'লামৰ প্ৰায় দঃশ বছৰ আগৰ পৰা আমাৰ প্ৰায় ৪০০০ গ্ৰীক পাঠ্য আছে)।

দ্বিতীয়তে, উল্লেখিত সংশোধিত তৰ্জমা ত বাইবেলৰ গঠন, শিক্ষা বা ধৰ্মমতৰ কোনো বৃত্তান্তৰ পৰিবৰ্তন হোৱা নাই। সমস্ত KJV, RSV আৰু অন্যান্য ইংৰাজী তৰ্জমাবোৰত কিতাবুল মোকাদ্দছৰ সাৰভাগ আৰু সাৰাংশ সম্পূৰ্ণ অপৰিবৰ্তিত হৈ আছে।

তৃতীয়তে, এইবোৰ “কিতাবুল মোকাদ্দছৰ অনৈক্য সংস্কৰণ নহয়। দীদাতে কোৱা গুনিছোঁ যে কেৱল “এখনেই কোৰান” আছে, কিন্তু মছীহিসকলৰ বিভিন্ন বাইবেলৰ সংস্কৰণ আছে। এইটো সম্পূৰ্ণ অমূলক ৰিজনি, কাৰণ এই “সংস্কৰণবোৰ”, আমি আকৌ এবাৰ কৈছোঁ, মূল ইব্ৰী আৰু গ্ৰীক পাঠ্যৰ কেৱল ইংৰাজী তৰ্জমা হৈছে। কোৰানবোৰে তেনে অনেক ইংৰাজী তৰ্জমা আছে, কিন্তু কোনেও কোৱা নাই যে এইবোৰ কোৰানৰ “বেলেগ বেলেগ সংস্কৰণ”। একেদৰে আমাৰ বহুতো ইংৰাজী তৰ্জমা আছে, কিন্তু এইবোৰৰ ওপৰত ৰিজনিৰ পৰা ততালিকে দেখা যাব যে আমাৰ কেৱল এখনেই কিতাবুল মোকাদ্দছ আছে।

আমি মংকলিভাৱে স্বীকাৰ কৰোঁ যে “কিতাবুল মোকাদ্দছত অন্তৰূপ পাঠ আছে। মছীহি স্বৰূপে আমি সকলো সময়তে সত্যবাদী হোৱাত বিশ্বাস কৰোঁ আৰু আমাৰ বিবেকে সত্য তথ্যবোৰ এৰাই চলিবলৈ আমাক নিদিয়ে বা তেনে অন্তৰূপবোৰ নাই বুলি মিছা দাবী কৰাৰ পৰা সঁচাকৈ কিবা লাভ বুলি আমি বিশ্বাস নকৰোঁ।

তাৰ বিপৰীতে, এই অন্তৰূপ পাঠবোৰে “কিতাবুল মোকাদ্দছখন সলনি কৰা হৈছে বুলি প্ৰমাণ কৰে বুলি আমি নামানোঁ। প্ৰস্তুকখনৰ ওপৰত সেইবোৰৰ পৰিণাম ইমান কম আৰু সঁচাকৈ ইমান যৎসামান্য যে আমি জানোঁ আমি সাহসেৰে কব পাৰোঁ যে “কিতাবুল মোকাদ্দছখন মঠৰ ওপৰত অলপো লৰচৰ হোৱা নাই আৰু কেতিয়াও কোনো প্ৰকাৰে সলনি কৰা হোৱা নাই।

যিকি নহওক, আমি মংছলমানসকলৰ প্ৰচলিত এই দাবীত কেতিয়াও আৰ্চৰিত হবলৈ এৰা নাই যে কোৰানখন

কিতাবুল মোকাদ্দছ অশ্লীল যৌন সাহিত্য ?

দীদাতে তেওঁৰ পাছৰ অধ্যায়ত যিহূদাৰ তামাৰৰ লগত নিষিদ্ধ যৌন সংসৰ্গৰ ব্যভিচাৰৰ কাহিনী (আদিপ্ৰস্তুক ৩৮ অধ্যায়ত লিখা আছে) আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছত তেনে ধৰণৰ অন্যান্য কাহিনীবোৰক (যেনে লোটাৰ তেওঁৰ জীয়েকবোৰৰ লগত নিষিদ্ধ যৌন সংসৰ্গ) অনেক প্ৰাধান্য দিছে আৰু কৈছে যে কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হব নোৱাৰে কাৰণ তাত এনে কাহিনীবোৰ আছে।

আমি এই লানি ফুক্তি ৰজিবলৈ অতি কঠিন পাওঁ। খোদাৰ কালাম বুলি দাবী কৰা গ্ৰন্থ এখন মানুহক - আনকি মানুহৰ মাজত সৰ্বোত্তম সকলক - তেওঁলোকৰ নিম্নতম অৱস্থাত দেখুৱাৰ বাবেই নিশ্চয় খোদাৰ কালাম নহয় বুলি প্ৰত্যাখান কৰিব নোৱাৰি। দীদাতে উল্লেখ কৰা আটাইবোৰ কাহিনী মানুহৰ দৃষ্টালিৰ লগত সম্পৰ্ক আছে আৰু মানুহৰ পাপৰ অকপটীয়া জাহিৰে খোদাৰ কালাম বোলা কিতাবুল মোকাদ্দছৰ দাবীক কেনেকৈ প্ৰভাৱিত কৰিব পাৰে, সেয়া আমাৰ ৰজিব পৰা শক্তিৰ বাহিৰত। সমস্ত কিতাবুল মোকাদ্দছখনতে খোদাক সম্পূৰ্ণৰূপে পবিত্ৰ, নিখুঁতভাৱে ধৰ্ম্মিষ্ঠ আৰু অপূৰ্বৰূপে স্নেহপূৰ্ণ বুলি দেখুওৱা হৈছে। অতি তাৎপৰ্যৰূপে দীদাতে ক’তো কোৱা নাই যে কিতাবুল মোকাদ্দছত খোদাৰ চৰিত্ৰ গৰিহণাৰ উপযুক্ত আৰু এখন গ্ৰন্থ খোদাৰ কালাম হয় নে নহয় তাক ধাৰ্য্য কৰোতে আমি নিশ্চয়ে সিমানখিনিয়ে বিচাৰোঁ। যদি এই গ্ৰন্থই কোনো লোক-তাক নকৰাকৈ মানুহৰ পাপক পাপ বুলিয়েই উদঙাই দেখুৱাইছে আৰু আনকি সৰ্বোত্তম মানুহবোৰৰ অপৰিমিতাচাৰক ঢাকিবলৈ অমান্তি হৈছে, তেন্তে তাক খোদাৰ কালাম বুলি দাবী কৰিবলৈ যথেষ্ট

বংশাৱলি ৪-৫ত পোৱা, ৩০০০ৰ বাবে লোৱা সংখ্যাটোৰ লগত উল্লেখযোগ্যৰূপে একে (দীদাত, কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?, ৪২ পৃ: চাওক)। অভিপ্ৰায়ী অনঃসন্ধানকাৰী এজনৰ বাবে ই পৰিষ্কাৰ যে পাছৰ উদাহৰণটোত লেখকজনে ৩০০০ৰ ঠাইত ২০০০ ভুলকৈ লৈছিল। দীদাতে উনঃকিওৱা সকলো ক্ষেত্ৰতে সামান্য নকল নবিচৰ ভুল ৰুলি সহজে চিনাক্ত কৰিব পৰা ভুলবোৰ আমি দেখিবলৈ পাইছোঁ আৰু সেইবোৰ তেওঁ কব খোজাৰ দৰে সাধাৰণ অৰ্থত বিপৰীত উক্তি নহয়। সম্পূৰ্ণ কিতাবুল মোকাদ্দছ খনৰ বিষয় বস্তুৰ ওপৰত তেনে যৎসামান্য ভুলৰ কি প্ৰভাৱ পৰিছে, তাক কোনেও আজিলৈকে আমাক দেখুওৱা নাই।

আমিও একে সহজভাৱেই আৰোপ কৰিব পাৰোঁ যে কোৰানত এক প্ৰত্যক্ষ বিপৰীত উক্তি আছে, য'ত খোদাৰ লগত এটা দিন আমাৰ হিচাবত এহেজাৰ বছৰ ৰুলি বৰ্ণনা কৰা হৈছে (চঃৰা ৩২-৫) আৰু আনহাতে আগৰ এটা চঃৰাত তেনে এটা দিন পঞ্চাশ হেজাৰ বছৰ ৰুলি বৰ্ণনা কৰা হৈছে (চঃৰা ৭০-৪)। ২ বংশাৱলি ৯-২৫ পদে চাৰি হেজাৰ যোঁৰাশাল আছিল ৰুলি কোৱাৰ পৰিবৰ্তে ১ ৰাজাৱলি ৪-২৬ত চল্লিশ হেজাৰ যোঁৰাশালৰ কথা লিখা আছে ৰুলি উচ্চস্বৰে বক্তৃতা দিয়াতকৈ (যিটোক দীদাতে ৩৬০০০ৰ জোকাৰ দি যোৱা অনৈক্য ৰুলি বৰ্ণনা কৰিছে, (কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?, ৪৪ পৃ:)। দীদাতে কোৰানত তাতোকৈও ডাঙৰ ৪৯০০০ বছৰৰ জোকাৰ দি যোৱা অনৈক্যক ব্যাখ্যা কৰি দিয়া উচিত, যি বছৰবোৰ খোদাৰ লগত এদিনৰ হিচাবৰ পৰা সোধপোচ নকৰাকৈ নোহোৱা হৈ গৈছে।

কেতিয়াও সলনি হোৱা নাই, কিন্তু “কিতাবুল মোকাদ্দছখন ইমান নষ্ট হৈছে যে সেইখন প্ৰথমতে যি আছিল সেয়া আৰু নহয় আৰু সেইবাবে খোদাৰ কালাম ৰুলি মানি লব নোৱাৰি। কোৰান আৰু “কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মূল পাঠ্যৰ ইতিহাসৰ ক্ষেত্ৰত ইতিহাসে আমাক দান কৰা সকলো প্ৰমাণে, ইয়াকে ৰাজ্যে যে দঃয়োখন পঃস্তক পোন প্ৰথমে যেনেকৈ লিখা হৈছিল, সেই আকাৰতে উল্লেখযোগ্যৰূপে অলৰ-অচৰ হৈ আছে, কিন্তু মূল পাঠ্যৰ অ'ত ত'ত অনঃৰূপ পাঠৰ উপস্থিতিৰ পৰা দঃয়োখন পঃস্তকেই সাৰিব পৰা নাই। আমি কেৱল ধৰি লব পাৰোঁ যে কোৰানৰ অলৰ-অচৰতা আৰু “কিতাবুল মোকাদ্দছৰ ভ্ৰষ্টতাৰ প্ৰিয় ভ্ৰমটো সম্পূৰ্ণ স্বাৰ্থজনিত মিছা কল্পনা, এক সঃবিধাজনক উপায়? দৰাচলতে প্ৰমাণে দেখুৱায়, প্ৰথমতে তৌৰাত, ইঞ্জিল আৰু কোৰান মানঃহৰ হাতে লিখা, পাছতহে একেখন সাৰ্বজনীন শাস্ত্ৰ। দীদাতৰ কাল্পনিক কাহিনীৰ কাৰণ যিয়েই নহওক, আমি জানোঁ আমি সত্য কৈছোঁ, যেতিয়া আমি কওঁ যে কোৰানখন অপৰিবৰ্তিত হৈ আছে কিন্তু কিতাবুল মোকাদ্দছখন অনেক সময়ত সলনি কৰা হৈছে, এই প্ৰস্তাবটো সত্যৰ নামত ঘোষণা কৰা আটাইতকৈ ডাঙৰ অসত্য।

পৃথিৱীৰ মঃছলমান ধৰ্ম্যৰ পণ্ডিতসকলে তেওঁলোকৰ শিষ্য আৰু ছাত্ৰসকলক সত্য কথাটো কোৱাৰ সময় হৈছে। প্ৰচঃৰ পৰিমাণৰ প্ৰমাণ আছে যে, যেতিয়া প্ৰথমবাৰৰ বাবে খলিফা উছমানে কোৰাণখন এখন নিৰ্দিষ্ট মূল পাঠ্যত একত্ৰিত কৰিবৰ বাবে সংগ্ৰহ কৰিছিল, সেই সময়ত ভালেমান পাঠ্য পোৱা গৈছিল যিবোৰত নানা ধৰণৰ অনঃৰূপ পাঠ আছিল। তেওঁৰ ৰাজত্বৰ কালত তেওঁলৈ বাতৰি আহিছিল যে, ছিৰিয়া, আৰ্মেনিয়া আৰু ইৰাকৰ বিভিন্ন ভাগত মঃছলমানসকলে কোৰানখন আৰব দেশত কৰাৰ দৰে নকৰি বেলেগ ধৰণে পাঠ কৰে। উছমানে ততালিকে আয়েছাৰ (মহম্মদৰ এগৰাকী প'তী আৰু ওমৰৰ কন্যা) হাতত থকা কোৰানৰ পাণ্ডুলিপিখন ঋজি

পাঠিয়ালে আৰু জাইদ'-বিন-তাবিট আৰু আন তিনিজনক মূল পাঠ্যৰ প্ৰতিলিপি বনাবলৈ আৰু য'তে প্ৰয়োজন হয় ত'ত শুধৰাবলৈ আদেশ দিলে। যেতিয়া এইবোৰ সম্পূৰ্ণ হ'ল, আমি পঢ়িবলৈ পাওঁ যে উছমানে কোৰানৰ আন যিবিলাক পাণ্ডুলিপি আছিল সেইবোৰৰ বিৰুদ্ধে কঠোৰ ব্যৱস্থা ললে:

উছমানে প্ৰত্যেক মছলমান প্ৰদেশলৈ তেওঁলোকে বনোৱা প্ৰতিলিপিৰ একোখন নকল পাঠিয়ালে আৰু আদেশ দিলে যে আন সকলো কোৰান সম্বন্ধীয় নথি-পত্ৰ, টেকোৰা-টেকোৰি পাণ্ডুলিপিতে লিখা হওক বা সম্পূৰ্ণ প্ৰতিলিপি হওক, পৰি পেলোৱা হওক।

(চাহি-আল-ৰুখাৰি, ষষ্ঠ খণ্ড, ৪৭৯ পৃ:।)

মছীহি ইতিহাসৰ কোনো সময়তে কোনেও বাইবেলৰ এখন নকলকে সত্য বুলি নিৰ্দ্ধাৰ্য কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি, বাকী সকলোবোৰ ধ্বংস কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা নাই। প্ৰচলনত থকা আন কোৰানবোৰৰ বিষয়ে উছমানে তেনে নিৰ্দেশ কিয় জাৰী কৰিছিল? আমি কেৱল অনুমানহে কৰিব পাৰোঁ যে আনবোৰত “গুৰুতৰ ত্ৰুটি” আছিল বুলি তেওঁ বিশ্বাস কৰিছিল - “ইমানবোৰ আৰু ইমান গভীৰ ভুল” আছিল যে সংশোধিত কৰিবলৈ নহয়, কিন্তু সম্পূৰ্ণ ধ্বংস কৰিবলৈ আহ্বান কৰিব লগীয়া হৈছিল। আন কথাত, আমি কেৱল এই কথাটোৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি যদি কোৰানৰ মূল পাঠ্যৰ ৰেৰঞ্জীৰ মূল্যাঙ্কণ কৰোঁ, আমি দেখিম যে শুদ্ধ বুলি নিৰ্দ্ধাৰ্য কৰা কোৰানখন এজন মানুহে (খোদাই নহয়) তেওঁৰ নিজৰ বিবেচনা অনুসৰি (দৈববাণীৰ যোগেদি নহয়), সত্য বুলি হুকুম দিয়া কোৰানহে হয়। এই প্ৰতিলিপিখনক কি যন্ত্ৰিত প্ৰাণ প্ৰতিলিপিবোৰৰ মাজত একমাত্ৰ শুদ্ধ বুলি মানি লোৱা হৈছিল তাক আমি ৰেজিবলৈ অক্ষম হওঁ আৰু ইয়াৰ পাছতে আমি প্ৰমাণ দাখিল কৰিম যে ইবন মাচুদৰ হাতে লিখা পাণ্ডুলিপিখনৰ প্ৰাণবোৰৰ মাজত সৰ্বোত্তম বুলি তাতোকৈ

(ইয়োব ১:১২), কিন্তু পাছত খোদাই এনেদৰে কৈছিল যেন ছয়তানেহে আইয়ুবৰ বিৰুদ্ধে তেওঁৰ প্ৰবৃত্তি জন্মাইছিল (ইয়োব ২:৩)। যেতিয়াই ছয়তানে মানুহৰ মনত প্ৰবৃত্তি জন্মায়, সেই কাৰ্যক আওপকীয়াকৈ খোদাৰ গতি কালি বৰ্ণনা কৰিব পাৰি, কাৰণ তেওঁৰ বিনা অনুমতিত ছয়তানে একো সিদ্ধ কৰিব নোৱাৰে। চৰাহ ২:৭ (সিহঁতৰ অন্তৰ আৰু কাণত আল্লাহে মোহৰ মাৰি দিছে, আৰু সিহঁতৰ চকুত আৱৰণ পৰিছে.....) ৰ ওপৰত জামাফৰীৰ টীকাৰ পৰা তলত দিয়া উদ্ধৃতিটিয়েই এই বিষয়টোৰ ওপৰত অন্তিম বাক্য স্বৰূপে যথেষ্ট হোৱা উচিত:

এতিয়া প্ৰকৃততে চয়তানে বা অবিশ্বাসীজনে অন্তৰ বন্ধ কৰে। কিন্তু যিহেতু এই কাৰ্য কৰিবলৈ খোদাইহে তেওঁক এই ক্ষমতা আৰু সম্ভাৱনা দান কৰে, বন্ধ কৰা কাৰ্যটোক তেওঁ ঘটোৱা কাৰ্য স্বৰূপে একে অৰ্থত তেওঁক আৰোপ কৰা হয়। (গাট'জে, কোৰান আৰু ইয়াৰ সমালোচনামূলক ব্যাখ্যা, ২২৩ পৃ:।)

দেখা যায় যে দীদাতৰ দৰে নতুন শিকাৰসকলে কিতাবুল মোকাদ্দছক অবিহিত আক্ৰমণ কৰাৰ যোগেদি নিজকে নিন্দাৰ পাত্ৰ কৰাৰ আগতে জামাফৰী আদিৰ দৰে বিখ্যাত পণ্ডিতসকলৰ পৰা কোৰানৰ ধৰ্মতত্ত্বৰ ওপৰত শিক্ষা লোৱা উচিত।

২ চমুৱেল ২৪:১৩ আৰু ১ বংশাৱলি ২১:১১ত তিনি বা সাত বছৰৰ আকালৰ বিষয়ে দীদাতৰ উদাহৰণ আৰু অন্যান্য একে ধৰণৰ অমিলতাক নকল নবিচৰ সামান্য ভুল বুলি ৰেজাই দিয়া হৈছে, য'ত লেখকসকলে ভুল কৰি এটা সংখ্যাৰ ঠাইত আন এটা সংখ্যা লৈছিল। উদাহৰণ স্বৰূপে ১ ৰাজাৱলি ৭:২৬ত, ২০০০ৰ বাবে হিব্ৰু ভাষাত এটি অতি সৰু শব্দ ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে আৰু সেইটো ২

কিতাবুল মোকাদ্দছত আৰোপিত পৰস্পৰ বিৰোধী উক্তিৰোৰ

দীদাতে তেওঁৰ 'এচিড পৰীক্ষা' শীৰ্ষক সপ্তম অধ্যায়টো এটি দাবীৰে আৰম্ভ কৰিছে যে ২ চমূৱেল ২৪.১, য'ত আমি পঢ়িবলৈ পাওঁ যে খোদাই দায়ুদৰ মনত ইস্ৰায়েলক গণনা কৰিবলৈ প্ৰবৃত্তি জন্মাইছিল, আৰু ১ বংশাৱলি ২১.১, য'ত পোৱা যায় যে তেনে কৰিবলৈ চয়তানে তেওঁক বৰ্দ্ধিত দিছিল। এই দুয়োটা পদৰ মাজত বিৰোধীতা আছে। কিতাবুল মোকাদ্দছ আৰু কোৰাণ উভয়ৰ বিষয়ে ন্যায্য জ্ঞান থকা যিকোনোৱে ততালিকে দেখিব যে দীদাতে দুয়োখন প্ৰস্তকৰ ধৰ্ম্মতত্ত্বৰ বিভিন্নকাৰী ৰূপৰ বিষয়ে নিৰাশাষ্কৰূপে থকা তাকৰ জ্ঞানৰ বাহিৰে আৰু একো প্ৰকাশ কৰা নাই। স্বয়ং কোৰাণতে এই বিষয়টোৰ ওপৰত যথেষ্ট আলোকপাত কৰা একে ধৰণৰ অংশ এটা পাওঁ:

তমি লক্ষ্য কৰা নাইনে যে আমি সত্য
অডুবীকাৰকাৰী মানুহবিলাকৰ প্ৰ?ত ছয়তানবোৰক
নিয়োজিত কৰিছো। ছয়তানবোৰে সিহঁতক অতি?ক
উদ্ধৃত কৰি থাকে। (চৰাহ মৰয়ম ৮৩ আয়াত)।

ইয়াত আমি পঢ়িবলৈ পাইছোঁ যে আল্লাহই
অবিশ্বাসীবোৰৰ ওপৰত ছয়তানক মেলি দিয়ে। গতিকে,
যদিও খোদাই তেওঁলোকক বিবুদ্ধিত পেলায়, সিহঁতক
সেইফাললৈ আগবাঢ়িবলৈ তেওঁ ছয়তানক ব্যৱহাৰ কৰে।
ঠিক একেদৰে দায়ুদৰ বিৰুদ্ধে খোদাহে উঠিছিল আৰু
ইস্ৰায়েলক গণনা কৰিবলৈ তেওঁক উচটাবলৈ ছয়তানক
ব্যৱহাৰ কৰিছিল। একেদৰে কিতাবুল মোকাদ্দছত
আইয়ুবৰ প্ৰস্তকত আমি পঢ়িবলৈ পাওঁ যে আইয়ুবক
যাতনা দিবলৈ ছয়তানক তেওঁৰ ওপৰত ক্ষমতা দিয়া হৈছিল

অনেক বেচি দাবী কৰিব পৰা ক্ষমতা আছিল। (দৰাচলতে
সেইবোৰৰ মাজত থকা অনেক পাৰ্থক্যবোৰলৈ চাই কোনো
এখনকে গভীৰতাৰে নিৰ্দ্ধৃত কৰি মানি লব নোৱাৰি)।

দৰাচলতে নিশ্চিত যে প্ৰাপ্ত এখনো কোৰাণ
আয়েছাৰ প্ৰতিলিপিৰ লগত প্ৰত্যেকটো ক্ষুদ্ৰ ক্ষুদ্ৰ অংশত
একে নাছিল, কাৰণ আন সকলো প্ৰতিলিপিৰ পৰি
পেলাবলৈ আদেশ দিয়া হৈছিল। এই ধৰণৰ প্ৰমাণে
নিশ্চিতৰূপে এই মিছা ষড়্ভিত্তিক কোনো প্ৰকাৰে সমৰ্থন
নকৰে যে কোৰাণখন কোনো প্ৰকাৰে কেতিয়াও সলনি
কৰা হোৱা নাই।

প্ৰথমতে, অখণ্ডীয় প্ৰমাণ আছে যে কোৰাণৰ
আনকি এই "সংশোধিত প্ৰচলিত সংস্কৰণে" একেবাৰে
নিৰ্দ্ধৃত নাছিল। ইচলাম সম্বন্ধীয় প্ৰবাদৰ আটাইতকৈ
বিশ্বাসযোগ্য কাৰ্য্যবোৰত আমি পঢ়িবলৈ পাওঁ যে এই
প্ৰতিলিপিৰো ওলিয়াই পঠিওৱাৰ পাছতো সেই একেজন
জাইদে বিচাৰি নোপোৱা আয়াত এটা মনত পেলাইছিল।
তেওঁ সাক্ষ্য দিছিল:

আমি কোৰাণখনৰ নকল বনাওতে ছৰা
আহ'যাবৰ আয়াত এটা মই হেৰাইছিলোঁ আৰু আল্লাৰ
বহুশ্ৰেণীয়ে সেইটো আওৰোৱা মই গুনিবলৈ পাইছিলোঁ।
সেইবাবে আমি সেইটো বিচাৰিলোঁ আৰু খুজাইমা-বিন-
তাৰিট আল আনচাৰিৰ লগত সেইটো পালোঁ।

(চাহি-আল-বুখাৰি, ষষ্ঠ খণ্ড, ৪৭৯ পৃ:।)

আয়াতটো আছিল ছৰা ৩৩.২৩। গতিকে যদি
প্ৰমাণবোৰ বিশ্বাস কৰিব লগা হয় (আৰু তাৰ বিপক্ষে
কোনো প্ৰমাণ নাই), তেন্তে উছমানৰ সময়ৰ এখনো
কোৰাণ নিৰ্দ্ধৃত নাছিল।

দ্বিতীয়তে, একে ধৰণৰ প্ৰমাণ আছে যে
আজিলৈকে কোৰাণৰ পৰা কিছুমান আয়াত আৰু আনকি
গোটেই অংশই এতিয়াও বাদ দিয়া হয়। আমাক কোৱা
হৈছে যে খলিফা হিচাবে ৰাজত্ব কৰাৰ সময়ত ওমৰে

কৈছিল যে ব্যভিচাৰৰ বাবে শিল দলিয়াবলৈ আজ্ঞা দিয়া বিশেষ আয়াত কিছমান হজৰত মহম্মদে তেওঁৰ জীৱন কালত কোৰানৰ অংশ হিচাবে আওৰাইছিল:

খোদাই হজৰত মহম্মদক শাস্ত দি পঠিয়ালে। তেওঁ যি পঠিয়াই দিছিল তাৰ অংশ আছিল শিল দলিওৱাৰ ওপৰত শাস্তৰ অংশটো, আমি সেইটো পঢ়িছিলোঁ, আমাক সেইটো শিকোৱা হৈছিল আৰু আমি সেইটোলৈ কাণ দিছিলোঁ। বহুলে শিল দলিয়াইছিল আৰু তেওঁৰ পাছত আমি সিহঁতক শিল দলিয়াইছিলোঁ। মোৰ ভয় হয় যে আহিব লগা দিনত মানুহে কব যে তেওঁলোকে খোদাৰ প্ৰস্তুকত শিল দলিওৱাৰ কোনো উল্লেখ পোৱা নাই আৰু তাৰ দ্বাৰাই খোদাই পঠাই দিয়া এটা আজ্ঞা অৱহেলা কৰি অপথে যায়। যথার্থই খোদাৰ প্ৰস্তুকত শিল দলিওৱা হৈছে ব্যভিচাৰ কৰা বিবাহিত প্ৰক্ৰম আৰু নাৰীৰ ওপৰত দিয়া এক শাস্তি। (ইব'ন ইছাক', চিৰাত বাছল্‌ল্লাহ, ৬৮৪ পৃ:।)

এইটোৱেই এটা স্পষ্ট প্ৰমাণ যে আজিৰ অৱস্থাত থকা কোৰান এতিয়াও “নিখুঁত” নহয় কাৰণ ব্যভিচাৰীবিলাকৰ ওপৰত শিল দলিওৱাৰ আয়াতটো মূল পাঠ্যত নাই। হাদিছৰ অন্য ঠাইত আমি আৰু প্ৰমাণ পাইছোঁ যে কিছমান আয়াত আৰু শাস্তৰ অংশ এসময়ত কোৰানৰ অংশ আছিল কিন্তু এতিয়া মূল পাঠ্যৰ পৰা বাদ দিয়া হৈছে। গতিকে এইটো বেছ পৰিষ্কাৰ যে আজিৰ জগতত থকা কোৰানৰ Textus Receptus, Textus Originalis নহয়।

যি নহওক, জেইত পেলাবলৈ বাছি লোৱা মূল আয়াতবোৰলৈ ঘূৰি গলে আমি দেখিম যে প্ৰত্যেক ক্ষেত্ৰতে উছমানে নিজৰ বিবেচনা অন্তৰ্গত কোৰানৰ সৰ্বোত্তম আয়াত হিচাবে নিদ্ধাৰ্য কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত লোৱা আয়াতবোৰৰ মাজত যথেষ্ট পাৰ্থক্য আছিল। তদুপৰি, এই পাৰ্থক্যবোৰ প্ৰায়ে প্ৰস্তাৱ কৰাৰ দৰে কেৱল কথাবাৰ্তা বিষয়ক নাছিল। অনেক ক্ষেত্ৰত আমি পাওঁ যে সেইবোৰ “প্ৰকৃত মূল পাঠ্য বিষয়ক ৰূপান্তৰ আছিল আৰু কেৱল

কিতাবুল মোকাদ্দছৰ অন্য ঠাইত সমান্তৰাল থকা কিতাবুল মোকাদ্দছৰ অংশবোৰক লৈ হৈ-চৈ কৰাতকৈ, দীদাতে আমাক বৰঞ্চ এক বিকল্প ব্যাখ্যা দিয়া উচিত যে কিয় কোৰানৰ অংশবোৰ যিহুদী গল্প আৰু সাধুকথাৰ লগত ইমান বিপাকত পেলোৱাকৈ একে আৰু সেইবোৰৰ ওপৰত চক্ৰত লগাকৈ নিৰ্ভৰশীল।

যিসকলে কিতাবুল মোকাদ্দছৰ প্ৰতিটো শব্দ, ক'মা আৰু ডাৰিক খোদাৰ কালাম বলি বিশ্বাস কৰে, তেওঁলোকক “কিতাবুল মোকাদ্দছৰ চপৰিওৱা বক্তা” বলি বৰ্ণনা কৰি তেওঁ তেওঁৰ অধ্যায়ৰ সামৰনি মাৰিছে (দীদাত, কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?, ৩৩ পৃ:)। কিতাবুল মোকাদ্দছৰ বিষয়ে তেনে অতিৰিক্ত দাবী কৰা গোড়া ধৰ্মপন্থীবোৰৰ প্ৰতি আমাৰ নিশ্চয়ে কোনো সহানুভূতি নাই, কিন্তু আমি এতিয়ালৈকে অধ্যয়ন কৰা প্ৰমাণবোৰৰ আধাৰত আমি কেৱল প্ৰত্যুত্তৰ কৰিব পাৰোঁ যে সকলো ধৰণৰ বিপৰীত প্ৰমাণ থকা সত্ত্বেও কোৰানৰ বিষয়ে একে ধৰণৰ উগ্ৰপন্থী দাবী কৰা সমকক্ষ গোড়া মছলমানসকলক একে প্ৰকাৰৰ অৱজ্ঞাৰে চোৱা উচিত আৰু তেওঁলোক কোৰানৰ চপৰিওৱা বক্তা হিচাবে বিদ্ৰূপ পোৱাৰ উপযুক্ত!

সমস্ত বংশৰ। আমি তেওঁৰ ব্যাখ্যা অতি কল্পনাশীল ৰুলি ধৰোঁ কিন্তু, যিয়েই নহওক, আমি সধিবলৈ বাধ্য হওঁ যে কোৰানত আল্লাহৰ প্ৰকাশ ৰুলি কোৱা কথাবোৰ কেনেকৈ ৰবিবজনৰ বিশ্বাসৰ স্পষ্ট প্ৰমাণবৃত্তি হয়! আমি কেৱল এই সিদ্ধান্তলৈ আহিব পাৰোঁ যে হজৰত মহম্মদে সম্পৰ্কটো ক'ৰ পৰা আৰম্ভ হৈছে তাক নেদেখোৱাকৈ (বা আনকি নজনাকৈ!) এক যিহুদী উৎসৰ পৰা গোটেই জাতিৰ বিষয়ে হুকমটো নকল কৰিছিল।

এই তলনাৰ দ্বাৰাই এইটো পৰিষ্কাৰ কৰি দিয়া হৈছে কিহে হজৰত মহম্মদক এই প্ৰচলিত অসঙ্গত উক্তিৰ ফালে লৈ গৈছিল: তেওঁ এই নিৰ্দেশটো স্পষ্টকৈ তেওঁৰ সম্বাদদাতাসকলৰ পৰা পাইছিল যেতিয়া তেওঁলোকে এই বিশেষ ঘটনাটো তেওঁৰ আগত বৰ্ণনা কৰিছিল।

(গেইগাৰ, যিহুদীধৰ্ম্ম আৰু ইচ'লাম, ৮১ পৃ:)

কোৰান শ্বৰীফ আৰু যিহুদী লোককথা উভয়তে চোৱা কাউৰীৰ কাহিনীৰ মাজত দেখা যোৱা অসাধাৰণ শেষ ফল আৰু তাৰ পাছৰ এজন মানুহৰ লগতে তেওঁৰ বীজৰ হত্যাৰ প্ৰতিফলৰ বিষয়ে যি দাৰ্শনিক তত্ত্ব পোৱা যায়, তাৰ পৰা স্পষ্টৰূপে বোজা যায় যে হজৰত মহম্মদে তেওঁৰ সম্বাদৰ বাবে বিশেষ সম্বাদদাতাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিছিল আৰু এই পদবোৰ নিশ্চয় খোদাৰ পৰা অহা নহয়। এই সিদ্ধান্তক নাই কৰিব নোৱাৰি:

জগতৰ প্ৰথমজন হত্যাকাৰীৰ কাহিনীয়ে এই দৃশ্যপটৰ পিছফালে এজন যিহুদীৰ প্ৰভাৱৰ এটি অতি সন্দৰ উদাহৰণ ডাঙি ধৰিছে।

(গুইলোম, “ইচ'লামৰ ওপৰত যিহুদীধৰ্ম্মৰ প্ৰভাৱ”, ইস্ৰায়েলৰ উত্তৰাধিকাৰ, ১৩৯ পৃ:)

মাত্ৰ কথাবাৰ্তা বিষয়ক অসাধাৰণতা নাছিল” (জেফ্ৰী, শাস্ত্ৰ স্বৰূপে কোৰান)।

কিছ্ৰমান ক্ষেত্ৰত বিশেষ শব্দ কিছ্ৰমানত সৰ্বৰ তাল-মিলৰ ৰূপান্তৰ আছিল, আন কিছ্ৰমানত বাক্যৰ সম্পূৰ্ণ এভাগত ৰূপান্তৰ পৰিলক্ষিত হৈছিল, আৰু কিছ্ৰমান হাতে লিখা পাণ্ডুলিপিৰ অ'ত ত'ত শব্দ আৰু বাক্য পোৱা গৈছিল যিবোৰ অন্যবোৰত বাদ দিয়া হৈছিল। এই পাৰ্থক্যবোৰে প্ৰভাৱিত কৰা প্ৰায় পোন্ধৰখনমান বেলেগ বেলেগ হাতে লিখা পাণ্ডুলিপি আছিল।

আমি এতিয়া আব'দুল্লা ইব'নে মাছুদৰ পাঠ্য বিবেচনা কৰিম। (তেওঁৰ হাতে লিখা পাণ্ডুলিপিৰ বিষয়ে যিখিনি কব পৰা যায়, সেয়া সাধাৰণতে উছমানৰ আদেশত নষ্ট কৰা আন পাণ্ডুলিপিৰ ক্ষেত্ৰতো খাটে)। ক'ফাৰ স্থানীয় সমাজে তেওঁৰ পাঠ্যক কোৰানৰ চৰকাৰী Reclension ৰুলি মানি লৈছিল আৰু উছমানে যেতিয়া প্ৰথম আদেশ জাৰী কৰিছিল যে আয়েছাৰ হাতত থকা পাঠ্যৰ বাহিৰে আন সকলো পাঠ্য পুৰি পেলাব লাগে, তেতিয়া কিছ্ৰ সময়ৰ বাবে ইব'নে মাছুদে তেওঁৰ পাণ্ডুলিপি ত্যাগ কৰিবলৈ অমান্তি হৈছিল আৰু চৰকাৰী পাঠ্য হিচাবে সেইখনে আয়েছাৰ পাণ্ডুলিপিৰ লগত প্ৰতিদ্বন্দিতা কৰিছিল।

ইব'নে মাছুদ প্ৰথম মছলমানসকলৰ মাজত কোৰান পঢ়িবলৈ আৰু আওৰাবলৈ শিকোৱা আদি শিক্ষকসকলৰ ভিতৰত এজন আছিল। দৰাচলতে কোৰানৰ পাঠ্যৰ ওপৰত সৰ্বোত্তম ক্ষমতা থকাসকলৰ ভিতৰত এজন ৰুলি তেওঁক বিস্তৃতভাৱে মনা হৈছিল। এবাৰ মহম্মদৰ উপস্থিতিত তেওঁ কোৰানৰ সত্তৰটাতকৈও অধিক ছৰা আবৃত্তি কৰিছিল আৰু কোনেও তেওঁৰ আবৃত্তিত খুঁট ধৰিব পৰা নাছিল (চহি মছলিম, চতুৰ্থ খণ্ড, ১৩১২ পৃ:)। একে ধৰণে উচ্চ সন্মানিত ইমাম মছলিমৰ পৌৰাণিক দস্তৰৰ সংগ্ৰহত আমি পঢ়িবলৈ পাওঁ:

মাচ'ৰুখে জনালে: তেওঁলোকে আব'দুল্লা অৰ্থাৎ

ওম'ৰৰ আগত ইব'নে মাছুদৰ নাম উল্লেখ কৰিলে, তেতিয়া তেওঁ কলে: তেওঁ সেইজন মানুহ যিজনৰ প্ৰেম মোৰ অন্তৰত সদায় সতেজ যেতিয়া মই আল্লাহৰ দূতক (ছা:) কোৱা শুনিবলৈ: চাৰিজন মানুহৰ পৰা কোৰাণৰ আবৃত্তি শিকিবা: ইব'নে মাছুদৰ পৰা, আৰু হুদাইফাৰ মিত্ৰ চালিমৰ পৰা, উবায় আৰু জাবালৰ পৰা।

(চহি মছলিম, চতুৰ্থ খণ্ড, ১৩১৩ পৃ:।)

হাদিছৰ আন এখন গ্ৰন্থৰ মতে, প্ৰত্যেক বছৰে যেতিয়া মহম্মদে জিব্ৰায়েলৰ লগত কোৰাণখন পৰীক্ষা কৰিছিল, সেই সময়ত এই একেজন ইব'নে মাছুদ উপস্থিত থাকিছিল (ইব'নে চাহ'দ, কিতাব আল'-তাবাকত আল'-কবিৰ, দ্বিতীয় খণ্ড, ৪৪১ পৃ:।) একে ধৰণৰ প্ৰবাদত আমি পঢ়োঁ যে মহম্মদে (ছা:) কৈছিল:

চাৰিজনৰ পৰা কোৰাণৰ আবৃত্তি শিকিবা: আব'দুল্লা বিন' মাছুদৰ পৰা - তেওঁ তেওঁৰ লগত আৰম্ভ কৰিছিল - চালিম, আৰু হুদাইফাৰ মক্ত হোৱাদাস, মৰাধ বিন জাবাল আৰু উবাই বিন কাহ'বৰ পৰা।

(চহি-আল-কথাবি, পঞ্চম খণ্ড, ৯৬-৯৭ পৃ:।)

বেঁকাঁকৈ লিখা আখৰবোৰ সেই প্ৰবাদৰ সংবাদদাতাজন অৰ্থাৎ মাচ'ৰুখৰ মন্তব্য। সেইবোৰে দেখুৱায় যে সেই সময়ৰ সকলোবোৰ মছলমানৰ ভিতৰত ইব'নে মাছুদ কোৰাণৰ ওপৰত মন্তব্য প্ৰধিকাৰী আছিল।

চালিম আৰু উবায় বিন কাহ'ব উভয়েৰে হাতে লিখা পাণ্ডুলিপিৰ অনেক ৰূপান্তৰিত পাঠ্যৰ তথ্য পোৱা যায়, কিন্তু যিহেতু স্বয়ং মহম্মদেই আন সকলোৰে আগতে ইব'নে মাছুদকে বিশেষভাৱে বাছি লৈছিল, এইটো আবিষ্কাৰ কৰা আশ্চৰ্য্যজনক যে তেওঁৰ লেখনি আন বিলাকৰ পৰা প্ৰায়ে ইমান অমিল আছিল (আনকি আয়েছাৰ পৰাও) যে বিভিন্ন পাঠ্যবোৰ আৰ্থাৰ জেফ্ৰীৰ বিভিন্ন পাণ্ডুলিপিৰ ৰূপান্তৰৰ সংগ্ৰহৰ ততি কমেও নব্বৈটি পৃষ্ঠাত দিয়া আছে (ৰিজাই চাওক, জেফ্ৰী, কোৰাণৰ পাঠ্যৰ

সেইবাবে আমি ইব্ৰায়েলৰ বংশদৰসকলক এই বিধান দিছিলোঁ যে, যদি কোনোৱে হত্যাৰ পৰিবৰ্তে নাইবা পৃথিৱীত অসান্তি সৃষ্টি ৰোধ কৰাৰ বাহিৰে আন কোনো কাৰোবাক হত্যা কৰে, সি যেনিবা সমগ্ৰ মানৱজাতিকহে হত্যা কৰিলে আৰু যদি সি কাৰোবাৰ জীৱন ৰক্ষা কৰিলে, সি যেনিবা সমগ্ৰ মানৱজাতিৰ জীৱন ৰক্ষা কৰিলে। (চৰা আল মায়িদা ৩২ আয়াত)।

প্ৰথম দৃষ্টিত এই আয়াতটোৰ আগৰ বিবৰণীটোৰ লগত কোনো সম্বন্ধ নাই যেন লাগে। এজনৰ জীৱন বা মৃত্যু সমস্ত মানৱজাতিৰ মজ্জি বা ধ্বংস ৰুলি কিয় লব লাগে সেইটো অলপো স্পষ্ট নহয়। কিন্তু আন এটা যিহূদী প্ৰবাদলৈ ঘূৰি চালে আমি কাহিনীটোৰ আৰু তাৰ পাছৰ কথাখিনিৰ মাজৰ সম্পৰ্ক বিচাৰি পাওঁ। আমি এইচ'দেন'বীয়ে অন্তৰ্বাদ কৰা 'দা মিছ'নাহ'খন চাওঁ আৰু তাত এই কথাখিনি পঢ়িবলৈ পাওঁ:

নিজৰ ভাতৃক হত্যা কৰা কাবিলৰ ক্ষেত্ৰত এই ৰুলি কোৱা আমি পাওঁ, তোমাৰ ভায়েৰাৰ তেজে ভূমিৰ পৰা মোলৈ চিঞৰিছে (আদিপুস্তক ৪:১০)। ইয়াত তেজক একবচনত কোৱা নাই, কিন্তু তেজক বহুবচনত কোৱা হৈছে, অৰ্থাৎ তেওঁৰ নিজৰ তেজ আৰু তেওঁৰ বীজৰ তেজ। মানুহক একক ৰূপত সৃষ্টি কৰা হৈছিল ইয়াকে দেখুৱাবলৈ যে যিজনে মাত্ৰ এজন ব্যক্তিক হত্যা কৰে, তেওঁ গোটেই জাতিকে হত্যা কৰিলে ৰুলি ধৰা হব, কিন্তু যিজনে মাত্ৰ এজন লোকৰো প্ৰাণ ৰক্ষা কৰে, তেওঁ গোটেই জাতিৰে প্ৰাণ ৰক্ষা কৰিলে ৰুলি ধৰা হব।

(মিছ'নাহ' চান'হেদ্ৰিন, ৪:৫)।

এই কথাবোৰ লিখা যিহূদী ৰবিবৰ্জনৰ মতে কিতাবুল মোকাদ্দছত বহুবচনত তেজ শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰাৰ অৰ্থ কেৱল এজন মানুহৰ তেজ নহয় কিন্তু তেওঁৰ

আল-কোৰাণ আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মূল পাঠ্যৰ ইতিহাস

তেনে অনেক কাহিনী আছে, যিবোৰৰ পূৰ্ব-ইছলামিক সময়ৰ যিহূদী গল্প আৰু সাধুকথাৰ প্ৰতি লগত অসংবিধাজনকৰূপে অন্তৰূপ ঘটনা আছে।

কোৰানত হাবিলক তেওঁৰ ভাতৃ কাবিলে হত্যা কৰাৰ বৰ্ণনা আছে (চঃবা ৫০-২৭-৩২), যি ঘটনা কিতাবুল মোকাদ্দছৰ আদিপ্ৰস্তাৱত পোৱা যায়। কিন্তু এটা ঠাইত আমি এক অসাধাৰণ উক্তি পাওঁ যিটোৰ কিতাবুল মোকাদ্দছত কোনো অন্তৰূপ নাই:

ইয়াৰ পিছত আল্লাহে এটা কাউৰী পঠালে।

কাউৰীটোৱে মাটি খুঁচৰিলে আৰু ভায়েকৰ শটো কেনেকৈ ঢাকিব লাগে সেয়া তাক দেখুৱালে.....।

(চঃবা আল মায়িদা ৩১ আয়াত)।

যি কি নহওক, এখন যিহূদী সাধুকথা আৰু লোককথাৰ প্ৰতি আমি পঢ়িবলৈ পাওঁ যে আদমে হাবিলৰ বাবে কান্দিছিল আৰু এটা চোৰা কাউৰীয়ে মাটি খুঁচৰি উঠাই তাৰ মৃত লগৰীক প্ৰত্যাহ্বান দি নেদেখালৈকে হাবিলৰ মৃতদেহটো লৈ কি কৰিব তাক জনা নাছিল। তাকে দেখি আদমে চোৰা কাউৰীটোৱে যি কৰিলে তাকে কৰিবলৈ ঠিৰ কৰিলে (পিৰ্কে ৰবিব এলিজাৰ, ২১ অধ্যায়)।

কোৰানত কাবিলেহে চোৰা কাউৰীটো দেখা পায় আৰু যিহূদী কিতাপখনত আদমে, কিন্তু এই সামান্য পাৰ্থক্যৰ বাহিৰে, কাহিনী দুটাৰ মাজৰ সাদৃশ্য অস্বাভাৱমূলক। যিহেতু যিহূদী প্ৰতিখন কোৰানতকৈ আগৰ সময়ৰ, দেখা যায় যে মহম্মদে কাহিনীটো নকল কৰিছিল আৰু সংবিধাজনক ভাৱে দৈৱিক প্ৰকাশৰ অংশ বুলি কোৰানত লিখি থৈছিল! যদি এই সিদ্ধান্তৰ প্ৰতিবাদ কৰিব লাগে, আমাক তাৰ যথার্থ কাৰণ দৰ্শাৰ লাগিব – বিশেষকৈ যেতিয়া কোৰানৰ তাৰ ঠিক পাছৰ পদটো আমি পঢ়ি চাওঁ:

আল-কোৰাণ আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মূল পাঠ্যৰ ইতিহাস

ইতিহাসৰ বাবে আৱশ্যকীয় বস্তুসমূহ, ২৪-১১৪ পৃঃ)। লেখকজনে নানা ইচ্ছামিক উৎসৰ পৰা তেওঁৰ প্ৰমাণবোৰ লৈছে যিবোৰ তেওঁৰ প্ৰতি উল্লেখ কৰা আছে। কেৱল ছঃবা আল-বাকাৰত অতি কমেও ১৪৯টা ঘটনা আছে য'ত তেওঁৰ পাঠ্য প্ৰচলনত থকা আন পাঠ্যবোৰৰ পৰা বেলেগ, বিশেষকৈ আয়েছাৰ পাঠ্যৰ পৰা।

ইয়াৰ উপৰিও, আয়েছাৰ পাঠ্যৰ সপক্ষে তেওঁৰ নিজৰ পাণ্ডুলিপি ত্যাগ কৰিবলৈ অমান্তি হোৱাৰ তেওঁ দৰ্শোৱা কাৰণ এটা আছিল যে আয়েছাৰ পাঠ্য জাইদ-বিন-থাবিটে সংগ্ৰহ কৰিছিল, যিজন মহম্মদৰ (ছাঃ) আটাইতকৈ অন্তৰঙ্গ সঙ্গী হোৱাৰ সময়ত তেতিয়ালৈকে এজন নাস্তিকৰ কোলাত আছিল।

এই সকলোবোৰৰ পৰা দুটা কথা প্ৰকাশ পায়। প্ৰথমতে, দেখা যায় যে আয়েছাতকৈ ইবনে মাছুদৰ আয়াতবোৰ কোৰানৰ প্ৰাপ্ত পাঠ্যবোৰৰ ভিতৰত আটাইতকৈ উত্তম আছিল – বিশেষকৈ যিহেতু মহম্মদে তেওঁক কোৰানৰ চাৰিজন সৰ্ব্বোত্তম প্ৰধিকাৰীৰ ভিতৰত প্ৰথম বুলি বিবেচনা কৰিছিল। দ্বিতীয়তে, দুয়োটা পাঠ্যৰ মাজত বৃহৎ পাঠ্য সম্বন্ধীয় ৰূপান্তৰ আছে – কবলৈ গলে হেজাৰ হেজাৰ – যিবোৰ জেফ্ৰীৰ গ্ৰন্থত সন্নিবিষ্ট কৰা আছে।

এই কথা মানি লব লাগে যে চালিম আৰু উবায় বিন কাহ'বৰ দৰে প্ৰধান লোকে লিখা প্ৰায় এক ডজনমান মূল পাণ্ডুলিপি আছিল আৰু এইবোৰ আয়েছাৰ পাঠ্যৰ পৰাও অনেক বেলেগ আছিল (তাৰ পৰিবৰ্তে ইবনে মাছুদৰ পাঠ্যৰ লগতহে মিল আছিল!), আমি এই সিদ্ধান্তত উপনীত হব লাগিব যে প্ৰাপ্ত প্ৰমাণবোৰে এই প্ৰিয় কল্পনাটিক সম্পূৰ্ণ অস্বীকাৰ কৰে যে কোৰানখন কেতিয়াও সলনি হোৱা নাই বুলি কোনো প্ৰমাণ নাই। জেফ্ৰীৰ গ্ৰন্থত ৩৬২ পৃষ্ঠা জোৰা অখণ্ডনীয় প্ৰমাণ আছে যে সেই সৰ্ব-প্ৰধান আদিকালৰ কোৰানৰ মধ্য পাণ্ডুলিপি সমূহৰ ইটোৰ পৰা সিটোৰ অনেক ক্ষেত্ৰত বিস্তৃতৰূপে অমিল আছিল। গতিকে

কোৰানো ৰূপান্তৰিত পাঠৰ পৰা আক্ৰান্ত আৰু সত্য বিবেক থকা কোনো মানুহে খোদাৰ আগত কব নোৱাৰে যে কিতাবুল মোকাদ্দছৰ পাঠ্য সম্বন্ধীয় ইতিহাসত পোৱা “গম্ভীৰ ত্ৰুটিবোৰৰ” পৰা কোৰান মন্ত। তাৰ বিপক্ষে থকা পৰিষ্কাৰ তথ্যবোৰক দীদাতে আশ্চৰ্য্যজনকভাৱে উলাই কৰি প্ৰচাৰ কৰা এইটো এটা বিস্ময়কৰক কথা।

সত্যটো হল কোৰানৰ মূল পাঠ্য সম্বন্ধীয় ইতিহাস কিতাবুল মোকাদ্দছৰ ইতিহাসৰ লগত অনেক সামঞ্জস্য আছে (‘ওইলাম’, ইচ’লাম, ৫৮ পৃ:)। দঃয়োখন পঃস্তক উল্লেখযোগ্যৰূপে ভালদৰে সংৰক্ষণ কৰা হৈছে। মূল গঠন আৰু বিষয়-বস্তুত দঃয়োখন পঃস্তকতে আচল লেখনিৰ যথেষ্ট ভাল বৃত্তান্ত আছে। কিন্তু দঃয়োখন পঃস্তকেই সম্পূৰ্ণৰূপে ভুল বা পাঠ্য সম্বন্ধীয় ত্ৰুটি নথকাকৈ সংৰক্ষণ কৰা হোৱা নাই। আমি জনা আদি পাণ্ডুলিপিবোৰত ৰূপান্তৰিত পাঠৰ পৰা দঃয়োখন পঃস্তকেই ভংগিছে, কিন্তু দঃয়োখন পঃস্তক ত্ৰুটি হোৱা নাই। সৰল মছীহি আৰু মঃছলমানসকলে এই তথ্যবোৰ অকপটভাৱে স্বীকাৰ কৰিব।

বৰ্তমানৰ কোৰান আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মাজৰ একমাত্ৰ পাৰ্থক্য হৈছে, মছীহি মণ্ডলীয়ে সত্যৰ খাটিৰত কিতাবুল মোকাদ্দছ সম্বন্ধীয় পাঠ্যৰ ৰূপান্তৰিত পাঠবোৰ য? ৰে সংৰক্ষণ কৰি ৰাখিছে, আনহাতে উছমানৰ সময়ৰ মঃছলমানসকলে গোটেই মঃছলমান জগতৰ বাবে এখন পাঠ্যই নিদ্ধাৰ্য্য কৰাৰ উদ্দেশ্যেৰে যিমান দূৰ সম্ভৱ বিভিন্ন পাঠৰ সকলো প্ৰমাণ ধ্বংস কৰাটো উচিত ৰুলি বিবেচনা কৰিলে। আজি কোৰানৰ কেৱল এখন পাঠ্যই প্ৰচলনত থাকিব পাৰে, কিন্তু কোনেও সঁচাকৈ দাবী কৰিব নোৱাৰে যে সেইখনেই মহম্মদে (ছা:) তেওঁৰ সঙ্গীবিলাকৰ হাতত তুলি দিয়া সঠিক পাঠ্যখন। কোনেও কেতিয়াও ব্যাখ্যা কৰা নাই আয়েছাৰ পাঠ্যখনেই কিয় অক্ৰান্ত ৰুলি মানি লোৱাৰ উপযুক্ত আছিল আৰু তাৰ

থকা ষক্তি ৰজি পোৱাটো অতি কঠিন।

মাৰ্কে লিখা ইঞ্জিলৰ পৃষ্ঠভূমিৰ কথা জানিলেই দীদাতৰ ষক্তিবাদৰ মূৰ্খতা ধৰিব পাৰি। মণ্ডলীৰ পিতৃ পাপিয়াচে আমাৰ বাবে লিখি থৈ গৈছে যে ৰছল পিতৰ মাৰ্কৰ ইঞ্জিলৰ সম্বাদৰ উৎস আছিল।

ঈছাৰ জীৱনৰ বিষয়ে মথিতকৈ পিতৰৰ হাতত বেছি প্ৰত্যক্ষ সম্বাদ আছিল। পিতৰৰ মন পালটনৰ কথা মথিৰ ইঞ্জিলৰ ৪ অধ্যায়ত বৰ্ণনা কৰা আছে, আনহাতে মথিৰ মন পালটনৰ কথা ৯ অধ্যায়তহে পোৱা যায় - ৰছল পিতৰে দেখা পোৱা অনেক ঘটনা হৈ যোৱাৰ বহুত পাছত।

তদঃপৰি, পিতৰ প্ৰায়ে ঈছাৰ লগত আছিল, কিন্তু মথি নাছিল। পিতৰে ঈছাই অন্য ৰূপ ধৰাৰ (মাৰ্ক ৯.২) সাক্ষী আছিল আৰু গেৎচিমানী বাৰীত উপস্থিত আছিল (মাৰ্ক ১৪.৩৩), কিন্তু এই দঃয়োটা ঘটনাৰ সময়তে মথি অনঃপস্থিত আছিল।

মথিয়ে তেওঁৰ ইঞ্জিলৰ বাবে ইয়াতকৈ বেছি বিশ্বাসযোগ্য উৎস কেতিয়াও নাপালেহেতেন আৰু যিহেতু তেওঁ কিতাবুল মোকাদ্দছ -সম্বন্ধীয়, শাস্ত্ৰ-সম্বন্ধীয় মূল পাঠ্যৰ পৰা নকল কৰিছিল, আমি ৰজি নাপাওঁ কেনেকৈ তেওঁৰ ইঞ্জিলে ক্ষমতা বা অকৃত্ৰিমতাৰ ছাপৰ পৰা বঞ্চিত হব পাৰে।

যদি দীদাতে দেখুৱাব পাৰে যে তেওঁ আগবঢ়োৱা কিতাবুল মোকাদ্দছৰ বৃত্তান্তবোৰৰ দৰে ইঞ্জিলবোৰৰ আগৰ সময়ৰ কিতাবুল মোকাদ্দছৰ বাহিৰা লেখনিত তেনে অনঃৰূপ কাৰ্য্য আছে, যিবোৰক গল্প আৰু সাধঃকথাৰ সংগ্ৰহ ৰুলি জনা যায়, আমি তেওঁৰ ষক্তিক আৰু গাভীৰ্য্যতাৰে লম। তাৰ বিপৰীতে, কিতাবুল মোকাদ্দছৰ ক্ষেত্ৰত তেনে অনঃৰূপ ঘটনা যিদৰে স্পষ্টৰূপে পোৱা নাযায়, কোৰানত ঐতিহাসিক সত্যতা থকা ৰুলি দেখোৱা

আল-কোৰাণ আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মূল পাঠ্যৰ ইতিহাস

গান্ধীৰ্য্যতাৰে তুলনা কৰিব নোৱাৰি। আন যি কি নহওক, এই ইঞ্জিলৰ বাবে মথিৰ গ্ৰন্থকৰ্ত্তাক প্ৰায় সকলো পণ্ডিতে অগ্ৰাহ্য কৰাৰ এই দাবীক আমি অতি গান্ধীৰ্য্যতাৰে প্ৰশ্ন কৰোঁ। পণ্ডিতৰ এক বিশেষ সম্প্ৰদায়েহে এই কাৰ্য্য কৰে - যিসকলে সৃষ্টিৰ কাহিনীত বিশ্বাস নকৰে, যিসকলে নোহ আৰু জলপ্লাৱনৰ কাহিনীক কিম্বদন্তী বুলি লেখত নধৰে আৰু যিসকলে ইউনুছ নবী মাছৰ পেটত তিনিদিন কটোৱাৰ মতটোৰ বিদ্ৰূপ কৰে। আমি নিশ্চিত আমাৰ মছলমান পাঠকসকলে তেনে ধৰণৰ “পণ্ডিতক” কি বুলি লব লাগে জানে। তাৰ পৰিবৰ্ত্তে যিসকল পণ্ডিতে এই কাহিনীবোৰ ঐতিহাসিকৰূপে সত্য বুলি গ্ৰহণ কৰিছে, তেওঁলোক প্ৰায় সকলোৱে এই ইঞ্জিলখন মথিয়ে লিখা বুলিও গ্ৰহণ কৰি লৈছে।

২। ফিলিপ'ছে কৈছে যে লেখকজনক এতিয়াও সন্নিধাৰুৰূপে মথি বুলি কব পাৰি মাত্ৰ এই কাৰণত যে এই ইঞ্জিলৰ গ্ৰন্থকৰ্ত্তাৰ কোনো ষড়্ভিকৰ বিকল্প নাই, বা আদি মণ্ডলীৰ ইতিহাসে বেলেগ এজন লেখকৰ নাম কেতিয়াও উল্লেখিত নাই।

৩। ৰহস্যময় “Q” কেৱল ৰহস্যময় কাৰণ ই আঞ্চলিক “পণ্ডিতসকল”ৰ কাল্পনিক বস্তু। ই ৰহস্য নহয় - ই মনে সজা কাহিনী। তেনে ধৰণৰ মৌখিক প্ৰবাদৰ সংগ্ৰহ কেতিয়াবা আছিল বুলি ঐতিহাসিক প্ৰকৃতিৰ কোনো প্ৰমাণ নাই।

শেষতে, মথিয়ে মাৰ্কৰ পৰা নকল কৰিছিল আৰু ২ বাজাৰলী ১৯ অধ্যায়ত ইশায়া ৩৭ অধ্যায়ৰ পুনৰাবৃত্তি কৰা হৈছে বুলি দীদাতৰ অভিযোগক আমি গান্ধীৰ্য্যতাৰে বিবেচনা কৰিবলৈ টান পাওঁ। তেনে খাউকীয়া চৰ্চিয়ে (দীদাত, কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?, ২৯ পৃ:) কিতাবুল মোকাদ্দছখন খোদাৰ কালাম হোৱাৰ সম্ভাৱনা আঁতৰ দৰ কৰিছে - তেওঁৰ এই পৰামৰ্শৰ আঁৰত

আল-কোৰাণ আৰু কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মূল পাঠ্যৰ ইতিহাস

অহিতে, প্ৰমাণবোৰে দেখুৱায় যে ইবনে মাছুদৰ পাঠ্যহে সেই সময়ত প্ৰাপ্ত পাঠ্যবোৰৰ ভিতৰত সৰ্ব্বোত্তম বুলি গণ্য হোৱাৰ অধিকাৰ আছিল। হাদিছত পোৱা আৰু প্ৰমাণৰ দৃশ্যপটত এই তথ্যবোৰ সদায় বিবেচনা কৰা উচিত যে কোৰাণ আজিও সম্পূৰ্ণ হোৱা নাই।

আজিৰ পৃথিবীৰ সকলো কোৰাণ একে বুলি কোৱাৰ পৰা কোনো লাভ পোৱা নাযায়। এডাল শিকলি তাৰ আটাইতকৈ দৰ্বেল জোৰাৰ সমানহে শক্তিশালী - আৰু কোৰাণৰ মূল পাঠ্য সম্বন্ধীয় ইতিহাসৰ শিকলিডালৰ দৰ্বেল জোৰাটো ঠিক এইখিনিতে পোৱা যায়, য'ত সেই নিৰ্ণায়ক আৰম্ভনিৰ সময়ত কোৰাণৰ বিভিন্ন আৰু মতানৈক্য থকা পাণ্ডুলিপি আছিল আৰু অন্যান্য প্ৰমাণ পোৱা গৈছিল যে সৰ্ব্বোত্তম বুলি অৱশেষত নিদ্ধাৰ্য্য কৰা পাঠ্য তেতিয়াও সম্পূৰ্ণ হোৱা বা সকলো প্ৰকাৰে নিখুঁত হোৱাৰ পৰা দূৰত আছিল।

সত্যৰ প্ৰতি প্ৰেম বা ষড়্ভিকসঙ্গত প্ৰমাণৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা নথকা সকলেহে দাবী কৰিব যে কিতাবুল মোকাদ্দছখন দূষিত হৈছে, কিন্তু কোৰাণ অপৰিবৰ্ত্তিত হৈ আছে। তেনে ধৰণৰ মানুহে আনন্দেৰে কল্পনা কৰিব পাৰে যে সত্যৰ তেনে তথ্য বিকৃতিৰ দ্বাৰাই তেওঁলোকৰ বিশ্বাসৰ অতিপ্ৰায় অতি সফল হৈছে। কিন্তু খোদা, যিজন সত্য আৰু যিজনে সত্যক প্ৰেম কৰে, তেওঁ নিশ্চয় তেওঁলোকৰ সন্দেহজনক মন ভুলুৱা প্ৰচাৰ কাৰ্য্যৰ পৰা তেওঁৰ মঞ্চ ঘূৰাব।

পঞ্চাছ হেজাৰ ভুল ?

দীদাতে তাৰপাছত যিহোৱাৰ সাক্ষীয়ে (Jehovah's Witnesses) (এক অষ্ট্ৰীষ্টিয়ান সংখ্যালঘু ধৰ্মীয় পন্থা) প্ৰায় তেইশ বছৰমানৰ আগত প্ৰকাশ কৰা সজাগ হোৱা (Awake) নামৰ আলোচনী এখনৰ পৰা এখন পৃষ্ঠাৰ প্ৰতিলিপি দাখিল কৰিছে, যিখনে Look নামৰ ধৰ্মনিৰপেক্ষ আলোচনী এখনৰ পৰা উদ্ধৃতি দিছে এইকলি যে কিছমান “আধুনিক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী” আছে যিসকলে “কয়” যে “বাইবেলত হয়তো ৫০,০০০ ভুল আছে”।

অতি তাৎপৰ্যপূৰ্ণৰূপে এই তথাকথিত আধুনিক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ পৰিচয়ৰ বিষয়ে কোনো উল্লেখ নাই, বা এই তথাকথিত ভুলৰ প্ৰাচুৰ্যৰ এটা মাত্ৰ নমুনাৰো অলপো প্ৰমাণ দিয়া নাই। আমি কেৱল ধৰি লব পাৰোঁ যে এই অভিযোগ সম্পূৰ্ণ উদ্দেশ্যপ্ৰনোদিত আৰু ‘কিতাবল মোকাদ্দছৰ সকলো শিক্ষাৰ অহিতে থকা মাত্ৰাধিক উগ্ৰ মতৰ পৰা উৎপত্তি হৈছে।

দৰ্ভাগ্যক্ৰমে যিসকলে এই উগ্ৰমতৰ ভাগ লয়, তেওঁলোকে কিতাবল মোকাদ্দছৰ বিৰুদ্ধে পঢ়িবলৈ পোৱা যি কোনো কথাকে বাদ-বিচাৰ নোহোৱাকৈ গলাধঃকৰণ কৰিব - সেইবোৰ যিমনেই ভিত্তিহীন বা অযুক্তিকৰ নহওক লাগে। একেদৰে দীদাতে কিতাবল মোকাদ্দছৰ বিৰুদ্ধে পঢ়িবলৈ পোৱা যি কোনো অভিযোগকে সত্যাসত্য নিৰূপণ কৰিবলৈ অলপো চেষ্টা নকৰাকৈ প্ৰতিষ্ঠিত তথ্য কলি ধৰি লৈছে। আমি তেওঁক গুৰুত্ব-সহকাৰে লবলৈ টান পাওঁ যেতিয়া তেওঁ কৈছে:

সংশোধিত প্ৰচলিত সংস্কৰণৰ (RSV) লেখকসকলে সংশোধিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা হেজাৰ হেজাৰ - গভীৰ বা গৌণ - ত্ৰুটিবোৰ চালি-জাৰি চাবলৈ আমাৰ সময় আৰু স্থান নাই। (দীদাত, “কিতাবল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?”, ১৪ পৃ:)।

আল-কোৰাণ আৰু কিতাবল মোকাদ্দছৰ মূল পাঠ্যৰ ইতিহাস

কৰিছে যে ভিতৰুৱা সাক্ষ্যই প্ৰমাণ কৰে যে মথি প্ৰথম ইঞ্জিলৰ লেখক নাছিল (দীদাত, কিতাবল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?, ২৬ পৃ:)। কেৱল এইবাবেই যে তেওঁৰ ইঞ্জিলৰ মথিয়ে নিজকে তৃতীয় ব্যক্তিত বৰ্ণনা কৰিছে। আমি ইতিমধ্যে দেখি আহিছোঁ যে এই ধৰণৰ যুক্তি কিমান দৰ্ভৰল। কোৰাণৰ শ্ৰেষ্ঠ আল্লাহ কলি কোৱা হয়, তথাপি তাত অনেক সময়ত তেওঁক তৃতীয় ব্যক্তিত বৰ্ণনা কৰা হৈছে। আমি পুনৰায় কৰ্জি নাপাওঁ কেনেকৈ এজন মংছলমানে কিতাবল মোকাদ্দছৰ যিকোনো পংক্তকৰ লেখকক লৈ গভীৰ প্ৰশ্ন উত্থাপন কৰিব পাৰে, কেৱল এই কাৰণত যে লেখকে নিজকে তৃতীয় ব্যক্তিত বৰ্ণনা কৰিছে। তদুপৰি, দীদাতৰ পৃথিত জে. বি. ফিলিপ'ছে মথিৰ ইঞ্জিলৰ দিয়া পাতনিৰ পুনৰাবৃত্তি অতি জ্ঞানদায়ক পোৱা যায়। ফিলিপ'ছে কৈছে:

আদি প্ৰবাদে এই গুৰুভাৰ্তাখন বহুল মথিয়ে লিখা কলি কৈছিল, কিন্তু আজিকালি প্ৰায় সকলো পণ্ডিতে এই মত অগ্ৰাহ্য কৰে। লেখকজনে, যিজনক আমি এতিয়াও স্ৰবিধামতে মথি কলি কব পাৰোঁ, পৰিষ্কাৰৰূপে আহৰণ কৰিছে বহুসময় “Q”ৰ পৰা, যিটো হয়তো মৌখিক প্ৰবাদৰ সংগ্ৰহ আছিল।

(দীদাত, কিতাবল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?, ২৮ পৃ:)।

“মঞ্চৰ যুক্তি” বোলা উক্তিৰ অৰ্থ জনা যিকোনোৱে তলত দিয়া তথ্যবোৰ চিন্তাশীলতাৰে বিবেচনা কৰি চাব:

১। আদি মছীহি প্ৰবাদে এই ইঞ্জিলখন একমতেৰে মথিয়ে লিখা কলি কৈছিল। কিছমান “আধুনিক পণ্ডিত”ৰ ভাবমূলক বিশ্বাসক, যেতিয়া এই ইঞ্জিলখনৰ প্ৰথম প্ৰতিলিপি ওলিয়াই বিতৰণ কৰা হৈছিল, সেই সময়ত জীয়াই থকাসকলৰ কৰ্মপদীয় সাক্ষ্যৰ বিপৰীতে

কঃসংস্কাৰকহে বিজাব পাৰি।

তাৰ পাছৰ পৃষ্ঠাতে তেনে কঃসংস্কাৰ মঃকলিকৈ ওলাই পৰিছে, য'ত তেওঁ দাবী কৰিছে যে মঃচা নবীৰ পাঁচখন পঃস্তকক (শ্বৰীয়ত কিতাপ) খোদাৰ কালাম বা মঃচা নবীৰ ৰূলি ধৰি লব নোৱাৰি, কাৰণ “আল্লাহই মঃচাক কলে ...” এনে ধৰণৰ তৃতীয় পঃক্ৰমত কোৱা উক্তি বেচ সঘনাই পোৱা যায়। যিহেতু দীদাতে এক মূহুৰ্তৰ বাবেও মানি লব নোৱাৰে যে মঃচায়ে নিজকে তৃতীয় পঃক্ৰমত বৰ্ণনা কৰিবলৈ বাচি লৈছে, তেওঁ দাবী কৰে যে এই কথাবোৰ “বেলেগৰ পৰা গুনি লিখা এজন তৃতীয় ব্যক্তিৰ” পৰা আহিছে (দীদাত, কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?, ২৫ পৃ:)।

যদি সেয়ে হয়, তেন্তে কোৱানো খোদাৰ বা কোনো ভাববাদীৰ কালাম নহৈ “জনৰবৰ পৰা লিখা তৃতীয় ব্যক্তিৰ” কালাম ৰূলি ধৰিব লাগিব, কাৰণ একে ধৰণৰ উক্তি ইয়াৰ পৃষ্ঠাতো পোৱা যায়, উদাহৰণ স্বৰূপে:

যেতিয়া আল্লাহে কব: হে মৰিয়ম পঃত্ৰ ইছা, মই তোমাক আৰু তোমাৰ মাকক যি অনঃগ্ৰহ কৰিছিলো, সেয়া মনত পেলোৱা....। (ছঃৰা ৫:১১০)।

কিতাবুল মোকাদ্দছত আল্লাহই মঃচাক কোৱা আৰু কোৱানত আল্লাহই ইছাক কোৱা কথাৰ মাজত আমি কোনো পাৰ্থক্য দেখা নাপাওঁ। কিতাবুল মোকাদ্দছৰ উক্তিৰ সম্বন্ধে কোনো সমালোচনা নিশ্চয়ে কোৱানৰ ক্ষেত্ৰতো প্ৰতিধ্বনিত হব লাগিব।

শেষতে দীদাতে প্ৰকাৰান্তৰে দেখুৱাব বিচৰাৰ দৰে মঃচায়ে নিজৰ মৰণৰ কথা স্পষ্টই নিজে লিখা নাছিল। দ্বিতীয় বিবৰণৰ ৩৪তম অধ্যায় তেওঁৰ উত্তৰাধিকাৰী যিহোচঃৰা নবীয়ে লিখিছিল, যিজনে তাৰ পাছতে থকা একে নামৰ পঃস্তকখনো লিখিছিল।

দীদাতৰ ষষ্ঠ অধ্যায় চাৰিখন ইঞ্জিলৰ সত্যতাৰ ওপৰত লিখা হৈছে। তেওঁ এইৰূলি পৰামৰ্শ দি আৰম্ভ

তেওঁৰ কোৱাৰ অৰ্থ হ'ল তেওঁ কিতাবুল মোকাদ্দছৰ হেজাৰ হেজাৰ ভুলবোৰ নাজানে। অভিযোগ কৰা মতে এই পঞ্চাছ হেজাৰ ভুলৰ ভিতৰত তেওঁ মাত্ৰ চাৰিটা আমাৰ বিবেচনাৰ বাবে দাখিল কৰিছে। এতিয়া আমি ধৰি লব লাগিব যে তেওঁৰ হাতত ইমান ভুলৰ প্ৰাচুৰ্য্য থকা ৰূলি কোৱা মানঃহ এজনে, কেৱল চাৰিটা পৰিস্থিতিৰ ক্ষেত্ৰত, কিতাবুল মোকাদ্দছত থকা সম্পূৰ্ণ অৱক্ষয়ৰ অতি ৰূজন পৰিমাণৰ প্ৰমাণ দিব পাৰিব। আমি আগতীয়াকৈ ইয়াকো অনঃমান কৰি লোৱাৰ নিশ্চয় অধিকাৰ আছে যে সেই চাৰিটা উদাহৰণ তেওঁ দাখিল কৰিব পৰা উদাহৰণবোৰৰ ভিতৰত শ্ৰেষ্ঠ। আমি সেইবোৰ পৰীক্ষা কৰো আহক।

ক)। প্ৰথমটো - আৰু আনঃমানিক আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ - কিতাবুল মোকাদ্দছৰ “ভুলটো” যিচয়া ৭:১৪ আয়াতত পোৱা যায় ৰূলি কোৱা হৈছে:

এই হেতুকে প্ৰভঃৱে নিজে তোমালোকক এক চিন দিব; চোৱা, ফঃৱতীজনী গৰ্ভৱতী হৈ এটি পঃত্ৰ প্ৰসৱ কৰিব আৰু তেওঁৰ নাম ইম্মানঃৱেল ৰাখিব। (যিচয়া ৭:১৪)।

RSVত য়ৌন মিলনৰ অভিজ্ঞতাহীন নাবীৰ ঠাইত আমি পঢ়িবলৈ পাওঁ যে এজনী ফঃৱতী গৰ্ভৱতী হব আৰু পঃত্ৰ প্ৰসৱ কৰিব। দীদাতৰ মতে, এইটো কিতাবুল মোকাদ্দছৰ এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ ভুল।

মূল হিব্ৰু ভাষাত শব্দটো হৈছে আল'মা - যিচয়াৰ প্ৰত্যেক হিব্ৰু মূল পাঠ্যত পোৱা এটা শব্দ। গতিকে মূল পাঠ্যত কোনো প্ৰকাৰৰ সলনি হোৱা নাই। আলোচনাৰ বিষয়টো হৈছে একমাত্ৰ ব্যাখ্যাৰ আৰু তজ্জমাৰ।

আলোচনাৰ বিষয়টো হৈছে একমাত্ৰ ব্যাখ্যাৰ আৰু তজ্জমাৰ। যৌন মিলনৰ অভিজ্ঞতাহীন নাবীৰ সাধাৰণ হিব্ৰু শব্দটো হৈছে বেথঃলা, আনহাতে আল'মা শব্দটোৱে এজনী ফঃৱতীক ৰূজায় - আৰু সদায় অবিবাহিতা

ফ়ৰতীক বঃজায়। গতিকে RSVৰ তৰ্জমা শব্দটোৰ সম্পূৰ্ণৰূপে শুদ্ধ আক্ষৰিক অনঃবাদ। কিন্তু, যিহেতঃ এটা ভাষাৰ পৰা আন এটা ভাষালৈ তৰ্জমা কৰিবলৈ সদায় সমস্যা হয়, আৰু যিহেতঃ এজন ভাল অনঃবাদকে মূল শব্দটোৰ আচল অৰ্থ বহন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব, সৰহ ভাগ ইংৰাজী তৰ্জমাই শব্দটো যৌন মিলনৰ অভিজ্ঞতাহীন নাৰী (virgin) বুলি অনঃবাদ কৰে। ইয়াৰ কাৰণ হৈছে শব্দটোৰ প্ৰসংগই তেনে অৰ্থ ব্যাখ্যা বিচাৰে। (কোৰানক ইংৰাজীলৈ অনঃবাদ কৰা মঃছলমানসকলে মূল আৰবী পাঠ্যৰ লগত প্ৰায়ে একে ধৰণৰ সমস্যাৰ সন্মুখীন হৈছে। এটা শব্দ বা পাঠ্যৰ আক্ষৰিক অনঃবাদে মূল ভাষাৰ সূচিত অৰ্থক হেৰুৱাব পাৰে)।

সন্তানটিৰ গৰ্ভ ধাৰণ ইস্ৰায়েলৰ প্ৰতি এক সূচনা আছিল। এতিয়া এজনী অবিবাহিতা ফ়ৰতীৰ গৰ্ভত এটি সন্তানে সাধাৰণ গৰ্ভ ধাৰণ কৰাই একো সূচনা নকৰে। গোটেই জগততে তেনে ঘটনা সাধাৰণ কথা। সূচনাটো স্পষ্টৰূপে এই যে এজনী যৌন মিলনৰ অভিজ্ঞতাহীন নাৰীয়ে গৰ্ভ ধাৰণ কৰিব আৰু এটি পুত্ৰক জন্ম দিব। সেইটো এক প্ৰকৃত চিহ্ন হব - আৰু যৌন মিলনৰ অভিজ্ঞতাহীন মৰিয়মৰ গৰ্ভ ধাৰণৰ দ্বাৰাই ঈছা মছীহে এই নবুয়ত সিদ্ধ কৰিছিল।

যিচয়াই বেথুলা ব্যৱহাৰ নকৰি আল'মা শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰিছে কাৰণ বেথুলা শব্দটোৱে কেৱল যৌন মিলনৰ অভিজ্ঞতাহীন নাৰীকে নঃবঃজায়, কিন্তু চৰিত্ৰত নিৰ্মল বিধৱাকো বঃজায় (যেনে যোৱেল ১:৮)। যিবিলাকে ইয়াক এগৰাকী ফ়ৰতী (যেনে RSVত) বুলি অনঃবাদ কৰিছে তেওঁলোকে শব্দটোৰ আক্ষৰিক অৰ্থ প্ৰকাশ কৰিছে, আনহাতে যিবিলাকে ইয়াক যৌন মিলনৰ অভিজ্ঞতাহীন নাৰী (যেনে KJVত) বুলি অনঃবাদ কৰিছে, তেওঁলোকে প্ৰসংগ অনঃসাৰে ইয়াৰ অৰ্থ প্ৰকাশ কৰিছে। উভয় ক্ষেত্ৰতে ফ়ৰতীজনী ঈছাক গৰ্ভ ধাৰণ কৰাৰ সময়ত মৰিয়মৰ দৰে

কিতাবুল মোকাদ্দছত সমান্তৰাল শাস্ত্ৰাংশ

দীদাতৰ নিন্দনীয় স্বীকাৰোক্তি শীৰ্ষক অধ্যায়টো আমি বিস্তাৰিতৰূপে চালি-জাৰি চোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই, কাৰণ আমি ইতিমধ্যে বিবেচনা কৰি অহাবোৰৰ দৰে কিতাবুল মোকাদ্দছত মূল পাঠ্য সম্বন্ধীয় ভুলবোৰ আছে বুলি কোৱা এইবোৰ সত্য কৰুলৰ বাহিৰে আৰু একো নহয়। যিহেতঃ আমি দেখিবলৈ পাইছোঁ যে কোৰানো একে ধৰণৰ সমস্যাৰে পৰিপূৰ্ণ, এই বিপথে পৰিচালিত কৰিব বিচৰা বিষয়টোক গভীৰতাৰে চাবলৈ আমাৰ কোনো বাধ্যতা আছে বুলি আমি বিশ্বাস নকৰোঁ।

যি নহওক, আমি আঁচৰিত মানোঁ দীদাতৰ এটা এনে ধৰণৰ অযথা অশুদ্ধ উক্তি যে “মছীহিসকলে গৰ্ব কৰা চাৰি হেজাৰৰো অধিক অমিল পাণ্ডুলিপিৰ ভিতৰত, মণ্ডলীৰ পিতৃসকলে তেওঁলোকৰ কঃসংস্কাৰৰ লগত খাপ খোৱা মাত্ৰ চাৰিখন পাণ্ডুলিপি বাচি লৈছিল আৰু সেই কেইখনক মথি, মাৰ্ক, লুক আৰু যোহনৰ গুভবাত্তা বুলি কৈছিল” (দীদাত, কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?, ২৪ পৃ:)। আকৌ এবাৰ দীদাতে তেওঁৰ বিষয় বস্তৰ প্ৰতি তেওঁৰ শোচনীয় অজ্ঞানতা উদঙাই দিছে, কাৰণ এই চাৰি হেজাৰ পাণ্ডুলিপি ইঞ্জিল স্বৰীফ (নতঃন নিয়ম) গঠন কৰা ২৭খন পুস্তকৰ প্ৰতিলিপি মাথোন। ইয়াৰে শ শ উল্লেখ কৰা চাৰিখন গুভবাত্তাৰ প্ৰতিলিপি। এনে ধৰণৰ উক্তিye আমাক এই সীদ্ধান্তত উপনীত হবলৈ বাধ্য কৰে যে দীদাতে লিখা সৰু পুথিখন কোনো পধ্যেই কিতাবুল মোকাদ্দছৰ অধ্যয়নশীল সমালোচনা বুলি মানি লব নোৱাৰি, বৰঞ্চ কিতাবুল মোকাদ্দছৰ বিৰুদ্ধে এজন মানঃহৰ উচ্চস্বৰৰ ভৎসনা মাথোন, যিজনৰ কিতাবুল মোকাদ্দছৰ বিষয়ে অজ্ঞানতাৰ লগত তাৰ বিৰুদ্ধে থকা তেওঁৰ অপৰিসীম

অৰ্থ “খোদা”ৰ) নামৰ পৰা দেখা যায় যে এই শব্দটো ইচ'লাম ধৰ্মৰ আগৰ পৰাই আৰবসকলৰ মাজত প্ৰচলিত আছিল। এইটোও ধৰুপে প্ৰাক-ইচ'লাম ধৰ্মীয় কবিতাত খোদাৰ বাবে আল্লাহ নামটো ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল (বেল, মছীহি পাৰিপাৰ্শ্বিকতাত ইচ'লাম ধৰ্মৰ উৎপত্তি, ৫৩ পৃ:)। এতেকে নামটোত অলপো অসাধাৰণতা নাই। গতিকে সকলো চালি-জাৰি চাই, দীদাতে কি প্ৰমাণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে বা কি কথাত তেওঁ ইমান উত্তেজিত, তাক কৰ্জিবলৈ আমি সঁচাকৈয়ে অপাৰণ।

যৌন মিলনৰ অভিজ্ঞতাহীন নাৰী আছিল। বিচাৰ্য্য বিষয়টো হৈছে কেৱল মূল হিব্ৰু ভাষাৰ পৰা ইংৰাজীলৈ অন্তৰ্ভাৱ কৰাৰ আৰু অৰ্থ প্ৰকাশ কৰাৰ। কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মূল পাঠ্যৰ সততাৰ লগত ইয়াৰ কোনো লেন-দেন নাই। গতিকে দীদাতৰ প্ৰথম বিবাদটো সম্পূৰ্ণৰূপে ধৰাশায়ী হৈছে।

খ)। তেওঁৰ দ্বিতীয় পাঠ্যটো হৈছে ইউহোনা ৩:১৬ যিটো জেম'ছ ৰজাৰ সংস্কৰণত এইদৰে লিখা আছে: কাৰণ খোদায় জগতক ইমান মহববত কৰিলে যে তেওঁ তেওঁৰ একজাত পুত্ৰকে দান কৰিলে, যাতে যি কোনোৱে তেওঁত ইমান আনে, তেওঁ নষ্ট নহব, কিন্তু বেহেস্তী জীৱন পাব। (ইউহোনা ৩:১৬)।

সংশোধিত মানবিশিষ্ট সংস্কৰণত আমি পঢ়োঁ যে তেওঁ তেওঁৰ একমাত্ৰ পুত্ৰক দান কৰিছিল আৰু দীদাতে দোষাৰোপ কৰিছে যে “একজাত” শব্দটোক বাদ দিয়াই প্ৰমাণ কৰে যে কিতাবুল মোকাদ্দছখন সলনি কৰা হৈছে। যি নহওক, পুনৰায় এইটো এটা অৰ্থ অন্তৰ্ভাৱ আৰু তৰ্জমাৰহে কথা? কাৰণ মূল গ্ৰীক ভাষাত শব্দটোৱে আচলতে একক বা অদ্বিতীয় কৰ্জায়। উভয় ক্ষেত্ৰতে “একমাত্ৰ পুত্ৰ” আৰু “একজাত পুত্ৰ”ৰ মাজত কোনো পাৰ্থক্য নাই, কাৰণ দুয়োটাই মূল গ্ৰীক ভাষাৰ স-অন্তৰ্ভাৱ আৰু একেটা অৰ্থকে প্ৰকাশ কৰে: ঈছা খোদাৰ অদ্বিতীয় পুত্ৰ। (আমি দীদাতৰ এই দাবী কৰি নাপাওঁ যে RSVয়ে কিতাবুল মোকাদ্দছ ক ঈছা খোদাৰ পুত্ৰ কৰি অস্বীকাৰ কৰা কোৰানৰ ওচৰলৈ লৈ আহিছে। KJVত কৰাৰ দৰে RSVতো সমান দৃঢ়তাৰে ঈছা সঁচাকৈয়ে খোদাৰ অদ্বিতীয় পুত্ৰ কৰি কোৱা হৈছে)। আমি আকৌ এবাৰ জোৰ দি কব লাগিব যে মূল গ্ৰীক পাঠ্যৰ কোনো সলনি হোৱা নাই আৰু বিষয়টো কেৱল অৰ্থ অন্তৰ্ভাৱ আৰু তৰ্জমাৰহে। গতিকে দীদাতৰ দ্বিতীয় বিবাদো পতিত হৈছে।

আমাৰ যুক্তি আৰু ভাৱকৈ ব্যাখ্যা কৰিবলৈ আমি

চৰা ১৯০৮ৰ পৰা দীদাতৰ উদ্ধৃতি উল্লেখ কৰিব পাৰোঁ, য'ত আমি পঢ়িবলৈ পাওঁ যে মছীহিসকলে কয় যে অতি দয়ালু খোদাই এটি পত্ৰ জন্ম দিছে। তেওঁ এই কথাষাৰ ইউচফ আলিৰ কোৰানৰ তৰ্জমাৰ পৰা লৈছে। এতিয়া পিক'থল, মহম্মদ আলি আৰু মৌলানা দাৰ'য়াবাদিৰ তৰ্জমাত আমি জন্ম দিছে শব্দটো নাপাওঁ, বৰঞ্চ লৈছে শব্দটোহে পাওঁ। যদি দীদাতৰ যুক্তিশাৰী আমি বিশ্বাস কৰিব লাগে, তেন্তে ইয়াতে প্ৰমাণ পোৱা যায় যে কোৰানো সলনি কৰা হৈছে!

আমি জানোঁ যে আমাৰ মছলমান পাঠকসকলে লগে লগে আমাক কব যে এইবোৰ কেৱল ইংৰাজী তৰ্জমা আৰু মূল আৰবী ভাষাত একো সলনি হোৱা নাই, যদিও কোৰানৰ অন্যান্য সংস্কৰণত “জন্ম দিয়া” শব্দটো পোৱা নাযায়। গতিকে আমিও আপোনাকো এই বিষয়ত বেছ বাস্তৱমুখী হবলৈ অন্তৰ্বেদ কৰোঁ - কোৰানৰ দৰে, “একজাত” শব্দটো কেৱল এটা তৰ্জমাত পোৱা আৰু বাকীবোৰত নোপোৱাৰ একমাত্ৰ কাৰণতে কিতাবুল মোকাদ্দছৰ সততাৰ বিৰুদ্ধে একো কব নোৱাৰি।

গ)। দীদাতৰ তৃতীয় উদাহৰণটো হৈছে, আমি স্বীকাৰ কৰোঁ, যি এটা ত্ৰুটি RSVয়ে শুধৰাবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। KJVত ১ ইউহোৱা ৫.৭ত পিতৃ, কালাম আৰু পাক ৰুছৰ ঐক্যতা অংকন কৰা আমি এটা পদ পাওঁ যিটো RSVত বাদ দিয়া হৈছে। দেখা যায় যে এই পদটো এখন আগৰ পাঠ্যত প্ৰথমতে দাঁতিত দিয়া টোকা হিচাবে দিয়া আছিল আৰু পাছত লিপিবদ্ধ কৰাসকলে সেইটো আচল পাঠ্যৰ অংশ বুলি ভুল কৰিছিল। সকলো আধুনিক তৰ্জমাত এইটো বাদ দিয়া হৈছে, কাৰণ আৰু অধিক কৰ্তৃত্ব থকা পৰ্বণি পাঠ্য আমাৰ হাতত আছে, য'ত এইটো পোৱা নাযায়। দীদাতে আভাস দিছে যে কিতাবুল মোকাদ্দছ নামৰ বিশ্বকোষখনত মছীহিসকলে যিহক তেওঁলোকৰ পবিত্ৰ ত্ৰিমূৰ্তি বুলি কয়, এই পদটো তাৰ আটাইতকৈ নিকটতম

গৈছে। এই সম্পাদকসকলে আলা শব্দটো আন এটা শব্দ যাৰ অৰ্থ “শপত খোৱা” বুলি পৰিষ্কাৰকৈ চিনাক্ত কৰিছে।

সেয়ে যেন যথেষ্ট নহয়, আমি আৰু তেওঁৰ বিশ্বাস অক্ষতি গিলিবলৈ বাধ্য হৈছোঁ যেতিয়া তেওঁ প্ৰস্তাব দিছে যে শেহতীয়া ক্ল'ফিন্ডৰ তৰ্জমাত আলা শব্দটোৰ এৰণেই হৈছে প্ৰমাণ যে শব্দটো “নৈষ্ঠিকৰ কিতাবুল মোকাদ্দছত ... মছি পেলোৱা” হৈছে! (দীদাত, কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?, ২১ পৃ:)। এইটো বেছ স্পষ্ট যে শব্দটো এখন Commentaryৰ তলত দিয়া টোকাৰ পৰা ওচোৱা হৈছে আৰু এইটো কেনেকৈ স্বয়ং কিতাবুল মোকাদ্দছৰ মূল পাঠ্য সলনি কৰা হৈছে বুলি ধৰি লোৱা হৈছে তাক আমি বৰ্জি পোৱাটো সম্ভৱ নহয়! অন্য ঠাইত দীদাতে দাবী কৰিছে যে মছীহিসকলে তলত দিয়া টোকা খোদাৰ কালামৰ অংশ বুলি মানি নলব পাৰে (কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?, ১৭ পৃ:)। অতি প্ৰতীজনক কথা যে এইজন মানুহে আনৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁ দাবী কৰা নিৰ্দিষ্ট মান নিজৰ ক্ষেত্ৰত খটাব নোৱাৰে।

যি নহওক, এইখিনিতে আঙুলিয়াই দিয়াটো উচিত হব যে আল্লাহ শব্দটোত কোনো অসাধাৰণতা নাই, বা এইটো মূলতে কোৰানৰ পৰা আহিছে বুলি ধৰি লোৱাও অন্তৰ্চিত। তাৰ বিপৰীতে, এইটো পাক-ইচ'লাম ধৰ্মৰ সময়ত মছীহিসকলৰ মাজত সাধাৰণতে ব্যৱহাৰ হোৱা চিৰিয়া ভাষাৰ আলাহা (অৰ্থাৎ “খোদা”) শব্দটোৰ পৰা স্পষ্টৰূপে প্ৰাপ্ত হৈছে! (কোৰানৰ বিদেশী শব্দকোষত জেফ্ৰীয়ে উল্লেখ কৰা বিশেষজ্ঞৰ লগত মিলাই চাওঁক, ৬৬ পৃ:)। হজৰত মহম্মদৰ নিজৰ আব্বা আব্বদ'ল্লাৰ (অৰ্থাৎ, “খোদাৰ দাস”, আব'দ যাৰ অৰ্থ “দাস” আৰু আল্লাহ, যাৰ

কিতাবুল মোকাদ্দছ ত “আল্লাহ” ?

দীদাতে তেওঁৰ “কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে ?” নামৰ প্ৰশ্নখনৰ ২২ পৃষ্ঠাত এখন সৰু কিতাপ উদ্ধৃতি কৰিছে য’ত দেখুৱা হৈছে যে ফ্ৰ’ফিল্ডৰ কিতাবুল মোকাদ্দছৰ তৰ্জমাৰ খোদাৰ আৰবী শব্দ আল্লাহ পোৱা যায়। সৌভাগ্যক্ৰমে এই ক্ষেত্ৰত তাৰ প্ৰমাণ বিবেচনা কৰি চাবলৈ আমাৰ আগত দিয়া হৈছে। ফ্ৰ’ফিল্ডৰ কিতাবুল মোকাদ্দছৰ পৰা এখন পৃষ্ঠাৰ প্ৰতিলিপি উদ্ধৃতি কৰা হৈছে আৰু আমি তলত দিয়া এটা টীকাত পাওঁ যে খোদাৰ হিব্ৰু ভাষাৰ শব্দ এল’হিম, দুটা শব্দৰ পৰা প্ৰাপ্ত হৈছে, এল (শক্তি) আৰু আলা (শপত খোৱা)। এই শেষৰ শব্দটোৱেই হেনো প্ৰমাণ যে আৰব ভাষাৰ শব্দ আল্লাহ কিতাবুল মোকাদ্দছত পোৱা যায়!

কথা এটা প্ৰমাণ কৰিবলৈ ইয়াতকৈ বেছি আওহতীয়া আৰু কাৰ্পনিক প্ৰচেষ্টা অন্তৰ্ভুক্ত কৰিব নোৱাৰি। হিব্ৰু ভাষাত শব্দটো হৈছে আলা, এটা সাধাৰণ শব্দ যাৰ অৰ্থ হৈছে “শপত খোৱা”। কিতাবুল মোকাদ্দছত আৰবী ভাষাত খোদা ৰুজোৱা আল্লাহ শব্দটো আছে বুলি ই তাৰ কেনেকৈ প্ৰমাণ হ’ল সেইটো আমাৰ বাবে একেবাৰে স্পষ্ট নহয়। তাৰোপৰি ফ্ৰ’ফিল্ডৰ তৰ্জমাৰ সম্পাদকসকলে হিব্ৰু ভাষাৰ এলা (অৰ্থাৎ খোদা) শব্দটো বিকল্পৰূপে আলা বুলি বানান কৰিছে (দীদাত, কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?, ২১ পৃ:) - দীদাতে এই পৰামৰ্শৰ যোগেদি তথ্যবোৰ আৰু বিকৃত কৰিবলৈ কৰা প্ৰচেষ্টাই আমাৰ বিশ্বাসক সহিব নোৱাৰা সীমালৈ

থুল-মূল অৰ্থ (দীদাত, “কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?”, ১৬ পৃ:)

যদি সেয়ে হয় নতুবা যদি ত্ৰিমূৰ্তিৰ সমস্ত ধৰ্মীয় মতবাদ এই এটা মাত্ৰ পাঠ্যৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰিছিল, তেন্তে সঁচাকৈয়ে এইটো অতি গভীৰপূৰ্ণ বিবেচনাৰ বিষয় হব। আনহাতে, যিকোনো কিতাবুল মোকাদ্দছ সম্বন্ধীয় ধৰ্মতত্ত্বৰ সৎ ব্যাখ্যাকৰ্তাই মন্তব্যমানে স্বীকাৰ কৰিব - যিদৰে সকলো কেথলিক, প্ৰটেষ্টান্ট আৰু আন আন মছীহিসকলে মান্য কৰে - যে ত্ৰিমূৰ্তিৰ ধৰ্মীয় মতবাদটোৱেই একমাত্ৰ খোদাৰ ধৰ্মীয় মতবাদ যিটো সামগ্ৰিকভাৱে কিতাবুল মোকাদ্দছৰ শিক্ষাৰ পৰা লাভ কৰিব পাৰি। দৰাচলতে সন্দেহহৰ্ষক ১ ইউহোনা ৫.৭তকৈ তলত দিয়া পদটোৱেই ত্ৰিমূৰ্তিৰ ধৰ্মীয় মতবাদটোৰ বেছি নিকটতম থুল-মূল অৰ্থ আৰু সংজ্ঞা:

তোমালোক যোৱা আৰু সকলো জাতিকে শিষ্য কৰি, পিতৃ, পুত্ৰ আৰু পাক ৰুহৰ নামেৰে তেওঁবিলাকক তৰীকা দিয়া। (মথি ২৮:১৯)।

কেৱল এটা, তিনিজন ব্যক্তিৰ একবচন নাম উল্লেখ কৰা হৈছে। কিতাবুল মোকাদ্দছত তেনে প্ৰসংগত ব্যৱহাৰ কৰা “নাম” শব্দটোৱে বৰ্ণনা কৰা ব্যক্তি বা ঠাইৰ প্ৰকৃতি বা চৰিত্ৰক বুজায়। গতিকে ঈছাই পিতৃ, পুত্ৰ আৰু পাক ৰুহৰ কেৱল এটা নামহে কৈছে - তেওঁলোকৰ মাজত সম্পূৰ্ণ ঐক্যতাৰ ইংগিত দি - আৰু কেৱল এটা নামৰ - তাৰ যোগেদি চৰিত্ৰ আৰু অন্তৰ্ভুক্তৰ সম্পূৰ্ণ সাদৃশ্যৰ আভাস দি। এই পদটো অন্তৰ্ভুক্ত আৰু গুৰুত্বত সম্পূৰ্ণ ত্ৰিমূৰ্তিক আৰু সেইবাবে, যিহেতু ১ ইউহোনা ৫.৭ পদে কেৱল এই কথাৰ সমৰ্থনহে কৰে, আধুনিক তৰ্জমাৰ এই পদটোক বাদ দিয়াৰ দ্বাৰাই মছীহি ধৰ্মীয় মতবাদৰ ওপৰত কি প্ৰভাৱ পেলাইছে তাক আমি তলপো ৰুজি নাপাওঁ। সেইকাৰণে ই কোনো ধৰণৰ গভীৰ বিবেচনাৰ উপযোগী নহয়। ঘ)। তেওঁৰ চতুৰ্থ ফক্তিটো ইমান অত্যন্ত মন্থম যে আমি

তেওঁৰ অগাধ অজ্ঞানতাত তবধ মানিছোঁ। তেওঁ আভাস দিছে যে প্ৰকৃতৰূপে গৃহীত ইঞ্জিলবোৰৰ “অন্যপ্ৰাণিত” লেখকসকলে ঈছাৰ স্বৰ্গাৰোহণৰ বিষয়ে এটা শব্দও লিখা নাই (দীদাত, ‘কিতাবুল মোকাদ্দছ খোদাৰ কালাম হয় নে?’ , ১৯ পৃ:)। মাৰ্ক আৰু লূকৰ ইঞ্জিলত ঈছাৰ স্বৰ্গাৰোহণৰ বিষয়ে দহটা উক্তিৰ উল্লেখৰ অন্তৰ্ধান কৰি এই দাবী কৰা হৈছে, যি দহটা উক্তি আমি আগতে উল্লেখ কৰা পৃথক অধ্যয়নৰ ভিতৰত পৰে বুলি RSVয়ে স্বীকৃতি দিছে। এই পদকেইটাৰ বাহিৰে ইঞ্জিলৰ লেখকসকলে স্বৰ্গাৰোহণৰ বিষয়ে কোনো ধৰণৰ উল্লেখ কৰা নাই বুলি আৰোপ কৰা হৈছে। ইয়াৰ বিপৰীতে আমি পাওঁ যে আটাই চাৰিওজনে এই কথা সম্পূৰ্ণ ভালদৰে জানিছিল। ইউহোন্নাত এই বিষয়ে অতি কমেও এঘাৰবাৰ উল্লেখ আছে। তেওঁৰ ইঞ্জিলত ঈছাই কৈছে:

যি জনা মোৰ আববা আৰু তোমালোকৰো আববা,
আৰু মোৰ আল্লাহ আৰু তোমালোকৰো আল্লাহ, তেওঁৰ
ওচৰলৈ মই উঠি যাওঁ। (ইউহোন্নাত ২০:১৭)।

লূকে তেওঁৰ ইঞ্জিল লিখাৰ উপৰিও পাঁচনিৰ কৰ্ম
প্ৰস্তুকখন লিখিছিল আৰু পাছত উল্লেখ কৰা প্ৰস্তুকখনত
তেওঁ প্ৰথম উল্লেখ কৰা বিষয়টো হৈছে ঈছাৰ স্বৰ্গাৰোহণ:

(ঈছাই) এই কথা কলত, তেওঁলোকে চাই
থাকোঁতে থাকোঁতেই তেওঁক ওপৰলৈ নিয়া হল আৰু
তেওঁলোকৰ চক্কৰ আগৰে পৰা তেওঁক মেঘে ললে।

(পাঁচনিৰ কৰ্ম ১:৯)।

মথি আৰু মাৰ্কে নিয়মিতৰূপে স্বৰ্গৰ পৰা ঈছাৰ
দ্বিতীয় আগমণৰ কথা কৈছে (উদাহৰণ স্বৰূপে মথি
২৬:৬৪ আৰু মাৰ্ক ১৪:৬২ চাওক)। ঈছাই যদি প্ৰথমতে
স্বৰ্গলৈ যোৱা নাছিল, তেন্তে তেওঁ কেনেকৈ তাৰপৰা আহিব
তাক কল্পনা কৰিব।

সামৰনিত আমি আঙুলিয়াই দিব লাগিব যে
দীদাতে কোৱাৰ দৰে মাৰ্ক ১৬:৯-২০ আৰু ইউহোন্নাত ৮:১-

১১ শাস্ত্ৰ অংশ দহটা কিতাবুল মোকাদ্দছৰ পৰা গুচাই পেলাই
পাছত প্ৰথম সোমোৱা হোৱা নাছিল। RSV তৰ্জমাতে এতিয়া
সেইখিনি মূল পাঠ্যৰ লগত সন্নিবিষ্ট কৰা হৈছে, কাৰণ
পণ্ডিতসকলৰ প্ৰত্যয় জন্মিছে যে সেইখিনি সঁচাকৈয়ে মূল
পাঠ্যৰ অংশ। সত্য কথাটো হ’ল যে আমাৰ অতিশয় প্ৰাচীন
হস্তলিপিবোৰৰ কিছমান পাঠ্যত সেইখিনি পোৱা যায় আৰু
কিছমানত পোৱা নাযায়। দীদাতে কোৱাৰ দৰে RSVৰ
সম্পাদকসকলে কিতাবুল মোকাদ্দছৰ লগত হস্তক্ষেপ কৰা
নাই - তেওঁলোকে কেৱল আমাৰ ইংৰাজী তৰ্জমাবোৰ
যিমান সম্ভৱ মূল পাঠ্যৰ কাৰ্যলৈ আনিবলৈ চেষ্টা কৰিছে -
উছমানৰ কোৰাণৰ reclusionionৰ সম্পাদকসকলৰ দৰে
নহয় যি সকলে তেওঁলোকে পছন্দ কৰা পাঠ্যৰ পৰা কোনো
প্ৰকাৰে ভিন্ন হলেই যিকোনো পাঠকে ধ্বংস কৰিবলৈ বেছি
স্ববিধাজনক বুলি ভাবিছিল।

অৱশেষত, ইয়াকে কোৱাৰ পৰা কোনো প্ৰমাণ
নহয় যে সকলো মৌলিক পাণ্ডুলিপি যিবোৰৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ
কৰি প্ৰথমবাৰৰ বাবে কিতাবুল মোকাদ্দছৰ প্ৰস্তুকবোৰ
লিখা হৈছিল, সেইবোৰ আৰু এতিয়া নাই আৰু নষ্ট হৈছে,
কাৰণ কোৰাণৰ সৰ্বপ্ৰথম পাঠ্যবোৰৰ ক্ষেত্ৰতো সেই একে
কথাই সত্য। এতিয়ালৈকে বাচি থকা কোৰাণৰ আটাইতকৈ
প্ৰাচীন পাঠ্য হিজ’ৰাৰ পাছৰ দ্বিতীয় শতাব্দীৰ সময়ৰ আৰু
প্ৰাচীন আল'-মেইল আৰবীয় হস্তলিপিতে ভেড়া ছাগলীৰ
ছালৰ ওপৰত সংকলন কৰা হৈছিল। অন্যান্য প্ৰাচীন
কোৰাণ সমূহ কৰ্ফিক হস্তলিপিত আছে আৰু সেইবোৰো
সেই একে সময়ৰ পৰাই আহিছে।

